



Jure GODEC

osebnost mojega kraja

(raziskovalna naloga – zgodovina, biografija, umetnost)

Avtorja:

Eva ZALOŽNIK, 7.a

Grega ŠTOR, 8.a

Mentorica:

Jana DRAKSLER, prof.

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2018

KAZALO

	stran
KAZALO SLIK	3
POVZETEK	5
UVOD	6
OTROŠTVO	7
ŠOLANJE	18
VATERPOLO IN PLAVANJE	21
SLUŽBOVANJE	27
DRUŽINA	32
SLIKARSTVO	43
NAGRADE IN PRIZNANJA	70
DRUGI O JURETU GODCU	74
ZAKLJUČEK	80
ZAHVALA	81
VIRI IN LITERATURA	82

KAZALO SLIK

slika številka

- 1 AVTOPORTRET (2008)
- 2 RAZISKOVALCA MED OBISKOM g. JURETA GODCA (leta 2017)
- 3 JAKOB GODEC, JURETOV PRA-PRA- PRADED
- 4 JURE GODEC (leta 1933)
- 5 MATI VERA, STAR 15 LET (leta 1917)
- 6 OČE BOŽIDAR (okrog leta 1930)
- 7 JURETOV DED SREČKO POTNIK (??)
- 8 KOLEDAR DEDOVE TOVARNE SADNIH SOKOV (leta 1928)
- 9 REKLAMA DEDOVE TOVARNE SADNIH SOKOV (leta 1930)
- 10 JURE Z GOSPODINJSKO POMOČNICO MARIJO (leta 1933)
- 11 SLADKI UŽITKI – JURE S SLADOLEDOM (leta 1936)
- 12 GRADNJA HIŠE NA POLULAH PRI CELJU (leta 1937)
- 13 CENTER MESTA KNJAŽEVAC MED OBEMA VOJNAMA
- 14 JURE PRI PRVEM OBHAJILU (leta 1940)
- 15 JURETOVA STARA MAMA MARIJA GODEC (??)
- 16 JURETOV DED ANTON GODEC (leta 1927)
- 17 JURE Z MAMO NA PRAGU DOMAČE HIŠE (leta 1942)
- 18 ALMA MAKSIMILJANA KARLIN IN THEA SCHREIBER GAMELIN
- 19 OČE IN MATI NA PRAGU DOMAČE HIŠE (okrog leta 1950)
- 20 S ŠTUDIJSKIMI KOLEGI NA ROŽNIKU (leta 1957)
- 21 ZIMSKA POT DOMOV Z NOVO OPEL OLYMPIO (leta 1957)
- 22 JURETOV ABSOLVENTSKI SKOK ČEZ KOŽO (leta 1957)
- 23 KLUBSKA HIMNA ŽPK CELJE (iz leta 1955)
- 24 JURETOVO VIDENJE NJEGOVE NESREČE (iz leta 1955)
- 25 JURETOVE KARIKATURE PLAVALNIH KOLEGOV (iz leta 1958)
- 26 PLAVALEC PUBA MED SOLO TRENINGOM (leta 1956)
- 27 NEPTUNOVCI A PRVOMAJSKI PARADI PO CELJSKIH ULICAH (leta 1957)
- 28 PRVE PLAVALN ŠOLE V CELJU (leta 1958)
- 29 DOGAJANJA NA JUBILEJNEM VATERPOLO TURNIRJU LETA 1973 (leta 1973)
- 30 ZAČETNIKI PLAVALNEGA KLUBA NEPTUN OB PETDESETI OBLETNICI KLUBA (leta 2000)
- 31 ENA PRVIH VISEČIH ALUMINIJASTIH FASAD – METALKA V LJUBLJANI (iz leta 1961)
- 32 ENA PRVIH VISEČIH ALUMINIJASTIH FASAD – METALKA V LJUBLJANI (iz leta 1963)
- 33 V VALJARNI ALUMINIJSKE FOLIJE V IMPOLU Z ing. VEBROM (leta 1969)
- 34 POGLED NA NEW YORK Z EMPIRE STATE BUILDINGA (okrog leta 1975)
- 35 NA SMUČARSKEM TROBOJU PODJETIJ – AERO – MAF – GAW (okrog leta 1979)
- 36 SLAVNOSTNI GOVORNIK NA ODPRTJU PRENOVLJENIH PROSTOROV GRAFIKE (leta 1980)
- 37 MARIJA ŠPINDLER – JURETOVA IZBRANKA (leta 1955)
- 38 PO POROKI Z DRUŽINO NA DOMAČEM VRTU (leta 1960)
- 39 BOŠTJAN IN MATJAŽ – DVOJNA SREČA (leta 1961)
- 40 NA SPREHODU PRED DOMAČIM BLOKOM V SLOVENSKI BISTRICI (leta 1961)
- 41 OBISKALI SO JIH TUDI STARI STARŠI (leta 1961)
- 42 BOŠTJAN IN MATJAŽ PRI STARIH STARŠIH S SESTRO METKO (leta 1963)
- 43 MED OBNOVO HIŠE V POMERJU JE POMAGAL TUDI MARIJIN OČE (okrog leta 1964)
- 44 GODČEVA HIŠA V POMERJU, KOT JO JE NASLIKAL JURE GODEC
- 45 ČLANEK O PREDAJI SLIK MESTNEMU ODBORU POMER (leta 2014)
- 46 MORSKE RADOSTI S PRIJATELJI (okrog leta 1970)
- 47 VEČERJA BO SLASTNA (okrog leta 1970)
- 48 GRADNJA HIŠE NA POLULAH (leta 1969)
- 49 DRUŽINSKA IDILA (leta 1971)
- 50 PO NEDELJSKEM KOSILU Z MAMO VERO (leta 1978)
- 51 DRUŽINSKA HIŠA MED POPLAVO (leta 2005)

- 52 NA PRAZNOVANJU OB JURETOVEM 80. ROJSTNEM DNEVU (leta 2012)
53 NAJSTAREJŠI GODČEVI PREDNIKI
54 DRUGI DEL DRUŽINSKEGA DREVESA
55 TRI GENERACIJE GODCEV (leta 2012)
56 JURETOVA SLIKA DOMAČE HIŠE (iz leta 1946)
57 KARIKATURA IGRALCA IN REŽISERJA TONETA PARTLJIČA (iz leta 1984)
58 KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 1
59 KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 2
60 KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 3
61 PIRANSKE ULICE (slika s tušem in trstiko)
62 RIBIŠKE LADJE (slika s tušem in trstiko)
63 ENO JURETOVIH KIPARSKIH DEL
64 NASTALE SO TUDI OLJNE SLIKE – MOJE MESTO (olje)
65 ČOLNI V LUŽNJANU (akvarel)
66 IZOLA (akvarel)
67 ČOLN V SAVUDRIJI (akvarel)
68 POHORSKI POTOK (akvarel)
69 OB MURI (akvarel)
70 CVETJE – TELOH (akvarel)
71 JEZERO (akvarel)
72 MALI RIBIČI (akvarel)
73 SLAP – ROBANOV KOT (akvarel)
74 KNAP (akvarel)
75 POD TRIGLAVOM (akril)
76 BOR NA KAMENJAKU (akril)
77 MESTNA HIŠA V CELJU (akril)
78 TRIGLAV (akril)
79 SOLINE (akril)
80 SUPER NOVA (akril)
81 ŠOLA SV. KLIMENTA V OHRIDU (kolaž)
82 DRUŽINA (kolaž)
83 SENCA (kolaž)
84 MOJSTER V SVOJEM ATELJEJU (leta 2003)
85 DANES GROFJE CELJSKI IN NIKDAR VEČ (jajčna tempera)
86 MODREC (tretje oko)
87 DEKLE IZ SANJ (tretje oko)
88 VSI MOJI LJUDJE (tretje oko)
89 SPRLETEL ME JE OBCUTEK, DA SEM STRAŠNO SAM (tretje oko)
90 DVOJE SONC (tretje oko)
91 VELEMESTO (tretje oko)
92 VSI MOJI (tretje oko)
93 MED USTVARJANJEM (leta 2012)
94 STARI GRAD S STOLPOM (akvarel)
95 MED POSTAVLJANJEM RAZSTAVE V KLINIČNEM CENTRU LJUBLJANA (leta 2010)
96 JURE IN MAŠA PO ODPRTJU RAZSTAVE V KLINIČNEM CENTRU LJUBLJANA (leta 2010)
97 ČLANEK IZ NOVEGA TEDNIKA (12. 11. 1998)
98 ČLANEK O ODMEVNI RAZSTAVI V KLAPFENBERGU (Novi tednik; 4. 3. 1993)
99 JURETOVE SLIKE NA STENAH UKC LJUBLJANA
100 ENA OD SOB V HOTELU PLANJA ZREČE
101 JURE IN MARIJA PRED NAGRAJENO SLIKO TRIGLAV (leta 1996)
102 LISTINA ČASTNEGA ČLANSTVA
103 PRIZNANJE OB ENI OD NAGRAD NA POKLJUKI
104 PRIZANNJE ZA DOLGOLETNO SODELOVANJE NA KOLONIJI TRIGLAV
105 KRISTALNA ČAŠA – DARILLO ŽUPANA MOC
106 ČLANEK O PREDAJI KRISTALNE ČAŠE
107 V SLIKARJEVEM ATELJEJU (leta 2018)

POVZETEK

Jure Godec se je rodil v Ljubljani, a se je že pri treh letih s starši preselil v Celje in postal Celjan. Grozote II. svetovne vojne, ki jih je preživel v obdobju odrasčanja, so močno zaznamovale njegov notranji svet in njihove podobe se pogosto vračajo v njegovo podzavest.

V mladostnih letih je veliko časa posvetil začetkom plavanja in vaterpola v Celju in bil med ustanovitelji celjskega plavalnega kluba Neptun.

Službena leta je posvetil razvoju številnih novosti. V tovarni Impol je skrbel za razvoj aluminijских folij in bil med ustvarjalci prvih aluminijastih fasad v Sloveniji. V Kovinotehni in Aeru pa je skrbel za zunanjo trgovino in razvoj novih področij delovanja.

Svoje sanje, ki so ga spremljale od otroških let, je uresničil šele v zrelih letih, ko se je ljubiteljsko posvetil slikarstvu. Ob številnih tečajih, ki jih je obiskoval pri priznanih likovnih pedagogih, se je razvil v vsestranskega slikarja, ki mu je akvarel postal najljubša slikarska tehnika. Postal je eden najboljših slovenskih amaterskih akvarelistov. Razvil pa je tudi svojo slikarsko tehniko, s katero z risbo na monotipiji izraža svoj notranji svet podzavesti. Poimenoval jo je »Tretje oko«.

Za svoja slikarska dela je prejel več nagrad in priznanj doma in v tujini.



slika 1: AVTOPORTRET
(avtoportret Jureta Godca je nastal leta 2008)

UVOD

Ko sva se odločila za izdelavo raziskovalne naloge, sva tudi midva želela dodati svoj kamenček v mozaiku raziskovalnih nalog na temo Osebnost mojega kraja, ki jih na naši šoli učenci uspešno izdelujejo že vrsto let.

Pri izboru osebnosti nama je pomagala najina mentorica. Med ponujenimi predlogi sva se odločila, da predstaviva življenje in delo našega krajana, gospoda Jureta Godca, saj živi in ustvarja v našem šolskem okolišu, v neposredni bližini naše šole.

Po uvodnih formalnostih, ki jih je opravila najina mentorica, sva se tudi midva lotila dela.

Seznanila sva se z različnimi oblikami raziskovalnega dela kot so: intervjuvanje in anketiranje, zbiranje in urejanje literature in slikovnega materiala, fotografiranje, delo z računalnikom, delo v knjižnici in »surfanje« po spletu.

Predpostavila sva:

- da je g. Jure Godec s svojo likovno dejavnostjo poskrbel za prepoznavnost Celja in Slovenije,
- da se je v krogih slovenskih amaterskih slikarjev uveljavil kot uspešen slikar,
- da je v Celju pustil dovolj velik pečat, da je bila najina odločitev, da ga predstaviva kot osebnost mojega kraja, pravilna.

Prebiranje časopisnih člankov, kronik in številnih biltenov, izdanih ob njegovih razstavah, številni intervjuji, predvsem pa osebna srečanja z gospodom Juretom Godcem, so naju navdušili. Med pripovedovanjem svoje življenjske zgodbe nama je razkril skrivnosti osebne rasti in naju popeljal v čudoviti svet, ki ga lahko doživljajo le redki izbranci, ki jim je dano, da svet doživljajo na poseben, vizualno bogat način, na katerega pogosto vplivajo tudi podobe iz podzavesti.

Ob koncu sva ugotovila, da je bila najina odločitev, da kot osebnost mojega kraja predstaviva gospoda Jureta Godca, pravilna, saj je s svojim obsežnim slikarskim delom, s katerim se je zavihtel na sam vrh slovenskih amaterskih slikarjev, poskrbel za prepoznavnost Celja v naši domovini in tudi zunaj njenih meja. S svojo dobroteljsko, ko je svoja slikarska dela podarjal številnim organizacijam in posameznikom, pa je poskrbel tudi za estetski videz mnogih poslovnih prostorov.

Vesela sva, da sva ga spoznala, da sva spoznala njegovo bogato življenjsko zgodbo in da lahko zgodbo človeka, ki je uspel s svojim ljubiteljskim delom, predstaviva tudi vam.



slika 2: RAZISKOVALCA MED OBISKOM g. JURETA GODCA
(januar 2018; fotografija je last raziskovalcev)

OTROŠTVO

Jure Godec se je rodil 26. aprila 1932 v Ljubljani očetu Božidarju Godcu in materi Veri, rojeni Potnik. Ob rojstvu je dobil kar tri imena. Poleg imena Jurij še Anton in Srečko. Ime Anton je dobil po dedu po očetovi strani, ime Srečko pa po dedu po materini strani.

Družinsko ime Godec so najverjetneje dobili po daljnem predniku, muzikantu (godcu) Jakobu (Juretovemu pra-pra-pradedu), ki naj bi med leti 1710 in 1750 prišel iz Samobora pri Zagrebu in se v Ločah poročil z Magdaleno Levart. (po ustnem izročilu Konrada Godca, sorodnika iz Zagreba).



slika 3: JAKOB GODEC, JURETOV PRA-PRA- PRADED

(po opisu sorodnika Konrada Godca ga je naslikal Jure Godec; iz družinskega drevesa družine Godec – moška linija)

Skoraj celo življenje je imel v dokumentih zapisan napačen datum rojstva – 24. april 1932. Za odločitev staršev, da mu kot rojstni datum zapišejo 24. april namesto 26. april, obstaja več domnev. Verjetno pa je najbolj sigurna ta, da Jurij, svetnik, ki po ljudskem izročilu prinaša pomlad, goduje 24. aprila, veljalo pa je nekakšno nenapisano pravilo, da imena naj ne bi izbirali »za nazaj«. Podatke si je v dokumentih uredil šele po osamosvojitvi Slovenije (leta 1991), ko je v cerkvenih knjigah našel pravi rojstni datum.



slika 4: JURE GODEC

(leta 1933; star 1 leto; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Oče Božidar, rojen leta 1900 v Hrastju pri Limbušu, je v Ljubljani študiral na Fakulteti za rudarstvo. V tistem času so v Ljubljani prirejali plesne zabave, ki so se jih mladi študentje radi udeleževali. Na plesne zabave je zahajala tudi mlada Vera Potnik (rojena leta 1902), ki je izhajala iz družine Srečka Potnika, ki je imel v domači hiši na Metelkovi ulici v Ljubljani manjšo tovarno marmelad in sadnih sokov.

Božidar in Vera sta se zaljubila in se leta 1928 poročila.



slika 5: MATI VERA, STARA 15 LET
(leta 1917; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)



slika 6: OČE BOŽIDAR
(okrog leta 1930; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Materin oče, Srečko Potnik, je v svoji tovarni poleg sadnih sokov proizvajal tudi pasterizirane sokove, marmelade in esence. Tovarna je po letu 1930, zaradi splošne krize, propadla. Juretova mati je bila imenovana za stečajno upraviteljico. Ko so prodali vse zaloge in poplačali dolgove, jim je ostalo nekaj denarja, ki so si ga z brati razdelili.



slika 7: JURETOV DED SREČKO POTNIK
(oče Juretove mame Vere; fotografija je s spletne strani:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Sre%C4%8Dko_Potnik.jpg; 12. 1. 2018)



slika 8: KOLEDAR DEDOVE TOVARNE SADNIH SOKOV
(leta 1928; objavljeno na spletu: Srečko Potnik in drug; digitalna knjižnica Slovenije; Slovenski koledarji; <https://www.dlib.si/details/URN:NBN:SI:IMG-JJ2NLC93/?query...pageSize...1928>; 15. 1. 2018)

SREČKO POTNIK in drug
 Telefon št. 2110 **Ljubljana, Metelkova ul. 13** Rač. pošt. hran. 11.612
parna destilacija esene, eternih proizvodov i. t. d.
 nudi:

Sadne soke:	malinovec, oranžni, limonov, bezgov, robidni sok, sadni grog, dodatek za čaj.
Pasterizirani sok:	brezalkoholni jabolčni mošt.
Marmelade:	marelčna svetla, „Nektar“ melange iz jabolk in malin, jabolčna svetla, češpljeva.
Esence:	rum in jamačja rum esenc i. t. d.

slika 9: REKLAMA DEDOVE TOVARNE SADNIH SOKOV

(reklama je bila objavljena v časopisu Gostilničar, Strokovni list za povzdigo gostilničarskega obrta; Glasilo »Zveze gostilničarskih zadrug v Ljubljani«; V Ljubljani, 25. julija 1930; leto XVII, številka 7; <https://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-OOTVA49F/7696493e-9973.../PDF>; 15. 1. 2018)

Ko se je leta 1932 Božidarju in Veri rodil sin Jure, je mlada družina živela na Metelkovi ulici v Ljubljani pri družini stare mame po materini strani. Pri družini je živela tudi gospodinjska pomočnica Marija, ki jo je imel Jure zelo rad, saj mu je bila kot druga mama.



slika 10: JURE Z GOSPODINJSKO POMOČNICO MARIJO
 (leta 1933; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Juretov najzgodnejši spomin sega v obdobje, ko so živeli v Ljubljani. Spominja se, da se je ravno učil hoditi. Na vrtu so imeli kamnite palčke in Jure se je, še precej negotov pri hoji, zaganjal od enega do drugega in jih objemal. Ko se je v enega od palčkov zaletel, se je ta prevrnil. Med padcem mu je odletela glava. Jure je z grozo opazoval palčka brez glave, saj takrat še ni razumel, da je palček kamnit in ni kot človek.

Zanimiv je tudi spomin na zimske radosti, ki so jih malčki uživali v mrzlih zimah z obilico snega. Na Metelkovi ulici so naredili sankališče na kupu snega. Po sankanju so vsi otroci odšli domov, Jure pa, star komaj tri leta, poti do doma ni našel. Pričel je neutolažljivo jokati. Našla ga je neka gospa in ga odpeljala k sebi na dom. Juretovi starši so po radiu objavili vest, da ga iščejo. Gospa, ki ga je našla, je slišala obvestilo in ga odpeljala domov.

Otroci so se radi zadrževali v prostorih dedove tovarne. V mali delavnici so delali tudi marelično marmelado. Koščice, ki so ostale, je mamin brat sušil, saj je iz njih delal liker. Otroci pa so te koščice zelo radi jedli. Jure se spominja, da so jih nekoč pojedli toliko, da jim je bilo slabo.

Prijeten pa je spomin na staro mamo, ki je Jureta večkrat poslala po cigarete. Vedno, ko jih je prinesel, je od nje dobil en dinar.

Ko je Juretov oče dobil službo profesorja na Srednji rudarski šoli v Celju, sta z mamo, s prihranki, ki jih je imela mati po prodaji dedove tovarne, na Polulah pri Celju kupila parcelo in pričela z gradnjo hiše. Leta 1935 so se preselili v Celje. Kot podnajemniki so živeli pri družini Cencelj na Polulah. Družina Cencelj je oddajala spodnji del družinske hiše, ki se je nahajala v neposredni bližini parcele, ki sta jo kupila Juretova starša.



slika 11: SLADKI UŽITKI – JURE S SLADOLEDOM
(leta 1936; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Hišo so gradili do leta 1938, ko so se preselili v novi dom. Za popolno dokončanje doma pa je zmanjkalo denarja in oče se je začel ozirati za boljšim zaslužkom.



slika 12: GRADNJA HIŠE NA POLULAH PRI CELJU
(leta 1937; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec;
oče Božidar je skrajno desno)

Leta 1938 je Jure začel obiskovati I. osnovno šolo v Celju. V prvi razred pa je hodil le pol leta, saj je oče, zaradi boljšega zaslužka, ki bi jim omogočil hitrejše dokončanje gradnje hiše, sprejel službo profesorja na rudarski šoli v Knjaževcu v Srbiji. Družina se je preselila v Knjaževac. Tam so imeli v najemu hišo in so lepo živeli. Jure ima na čase, ki jih je preživel v Knjaževcu, kjer je končal prvi razred osnovne šole, lepe spomine.



slika 13: CENTER MESTA KNJAŽEVAC MED OBEMA VOJNAMA
(fotografija je s spletne strani <http://www.toknjazevac.org.rs/stari-knjazevac>; 4. 1. 2018)

Oče je imel lepo službo, poleg redne službe pa je vodil še tri premogovnike. Dobro je zaslužil in upal, da bo kmalu privarčeval dovolj denarja za dokončanje gradnje hiše v Celju.



slika 14: JURE PRI PRVEM OBHAJILU
(leta 1940; Celje; Jure stoji peti z leve v drugi vrsti;
fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Žal pa je srečno življenje prekinil začetek II. svetovne vojne. Ker je bil Juretov oče sin kapetana, so ga kmalu po začetku vpoklicali v vojsko in moral se je vrniti v Ljubljano, kjer je delal kot kontrolor na Pošti. Jure in mama sta še nekaj časa ostala v Knjaževcu. Jure je tam še naprej obiskoval šolo. Ko pa so aprila 1941 bombardirali Beograd, sta se tudi onadva odločila, da se vrmeta v Slovenijo. Jure se spominja, da sta z mamo do Beograda potovala s konji. Ko sta se vračala, sta sredi Terazij v Beogradu, kjer je po bombnem napadu še vse gorelo, videla kup ruševin, sredi njih pa križ in prižgane sveče. Ta prizor ga spremlja še danes.

Očeta so nato kmalu odpustili iz vojaške službe. Vrnil se je v Celje. Pol leta je bil brez službe, saj so rudarsko šolo, na kateri je bil oče zaposlen preden so odšli v Knjaževac, Nemci zaprli. Nato pa se je leta 1942 kot geometer zaposlil pri nemški firmi Takasch, ki je asfaltirala cesto med Laškim in Celjem. V firmi je imel dostop do eksploziva, ki so ga počasi zbirali za partizane. Žal jih je nekdo izdal in leta 1942 je k njim domov prišel gestapovec, ki je očeta odpeljal. Najprej so ga zaprli v celjskem Starem piskru. Naslednji dan se je morala javiti tudi Juretova mati. Tudi njo so zaprli.

Ker je med mamino aretacijo bil Jure v šoli, vsega dogajanja ni spremljal osebno. Ko pa se je vrnil iz šole, ga je doma pričakala zapečateni hiša. K sreči je našel na pol odprto okno, skozi katerega se je splazil, da je lahko prespal. Ker kot desetletni fantič ni mogel živeti sam, ga je v svoj dom sprejela daljna sosedica s Skalne kleti, gospa Nerat, ki so jo klicali Gigica.

Jure je imel srečo, da je bil oče njegovega najboljšega prijatelja nemški poverjenik. Prijatelj je od očeta izvedel, da nameravajo Nemci odpeljati tudi Jureta, zato je Jureta pravočasno opozoril. Zaradi tega se je Jure odločil, da bo odšel k dedu in stari mami (po očetovi strani), ki sta živela v Limbušu pri Mariboru. Do tja je hodil kar tri dni. Stara starša sta ga prijavila v nemško osnovno šolo, ki jo je obiskoval štiri mesece. Po štirih mesecih je ponj prišla mati, ki so jo med tem izpustili iz zapore, saj ji niso mogli ničesar dokazati.

Stara starša v Limbušu sta bila upokojena prosvetna delavca. Stara mama je bila učiteljica, ded pa je bil nadučitelj oziroma vodja osnovne šole v Limbušu.

Stara mama Marija, rojena Firšt, je bila tudi poslanka v skupščini v Beogradu. Odlikovana je bila z Redom Belega orla.



slika 15: JURETOVA STARA MAMA MARIJA GODEC

(fotografija je bila objavljena na naslovnici glasila krajevne skupnosti Limbuš – Naš kraj s pripisom: »Marija Godec – Limbuška učiteljica od 1897 do 1931 in opisovalka kraja«; Naš kraj; Glasilo krajevne skupnosti Limbuš; leto XXIII; številka 29; december 2003)

Poleg učiteljevanja se je ded ukvarjal tudi z ornitologijo (ptičeslovjem) in pisateljevanjem. Zaradi zaslug, ki jih je imel za pomen in prepoznavnost Limbuša, so leta 2007 v Limbušu po njem poimenovali ulico. V utemeljitvi so zapisali:

»Anton GODEC (1866 - 1948), učitelj, ornitolog (ptičeslovec) in preparator, pisatelj, je obiskoval nemško ljudsko šolo v Konjicah, vadnico in učiteljišče pa v Mariboru. Ko je postal učitelj, se je zaposlil na šoli v Limbušu leta 1886, kjer je služboval do upokojitve 1922 leta. V začetku službovanja se je predvsem zanimal za prirodopis, ki ga je predaval v šoli ter pisal razne članke v časopis Popotnik. O opazovanju prirode in posebej o pticah je pisal razprave in jih pošiljal Ornitološkemu društvu na Dunaj. To društvo mu je zaupalo nalogo, da prouči selitve ptic na Jadranskem morju. V počitnicah 1897 in 1898 leta je na osamljenih otokih Lastovo in Palagruž nabral obilo gradiva, ki ga hrani dunajski prirodopisni muzej. Članke je objavljajl v časopisu »Die Schwalbe«. Mnogo črtic in beležk prirodoslovne in lovske vsebine je objavil v Lovcu. V času dolgega učiteljevanja v Limbušu (v času I. svetovne vojne) je bil nadučitelj oz. vodja osnovne šole. V Limbušu se je poročil z učiteljico Marijo Firšt, ki je bila poslanka v tedanji skupščini v Beogradu in je verjetno edina ženska, ki je bila odlikovana z redom »belega orla«. Anton Godec je bil tudi soustanovitelj slovenske hranilnice in posojilnice v Limbušu leta 1907, bil je tudi član njenega načelstva od 1932 do konca njenega delovanja spomladi 1940, ko so jo Nemci v začetku okupacije zaprli in izropali. Umril je v Limbušu 22. marca 1948. Zapustil je enega sina in dva vnuka. Vnuk Jure Godec živi v Celju in je priznan slikar.« (iz zapisnika Mestne občine Maribor; Mestni svet; Komisija za imenovanje ulic; 0200SM; št. 00401-1/2007; 19. 4. 2007)



slika 16: JURETOV DED ANTON GODEC
(očetov oče; fotografija je iz tednika Ilustrirani Slovenec – tedenske priloge »Slovenca«; letnik 3, številka 36; 4. 9. 1927; stran 295)

Jure se je z mamo vrnil v Celje, kjer pa sta živela sama, saj so očeta med tem poslali v koncentracijsko taborišče Dachau v bližini mesta München v Nemčiji.



slika 17: JURE Z MAMO NA PRAGU DOMAČE HIŠE
(leta 1942; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Razmere so bile slabe, denarja za preživetje je bilo malo, zato se je morala mati zaposliti. Za borno plačilo je delala v pisarni rudnika Pečovnik. Očetov prijatelj, ki je bil mesar v Laškem, jima je vsak

mesec pripravil nekaj slanine in klobaso za očeta. Mama je dobljene priboljške v paketih pošiljala očetu v taborišče. A oče teh paketov ni nikoli dobil.

Med tem ko je bil oče v taborišču v Dachau, je nekega dne slučajno moral nekam iti in na poti je srečal znanca, s katerim sta sodelovala v času pred vojno, ko je gospod Godec vodil premogovnik v Prijedoru. Znanec jih je takrat zalagal z zeljem. V času med II. svetovno vojno pa je v Nemčiji, le kak kilometer stran od koncentracijskega taborišča Dachau, vodil mlin za začimbe – Gewürzmühle. Okrog mlina so rasla različna zelišča. Ko sta se srečala, sta se takoj spoznala in znanec je želel očetu pomagati, zato je na upravi taborišča zaprosil za pomoč na plantaži začimb. In tako je taboriščnik Božidar Godec lahko dnevno opravljal delo na plantaži in v mlinu. Vsak večer pa se je moral vrniti v taborišče.

Ker je zelo pogrešal ženo in sina, je znanca (tedaj že prijatelja) prosil, če bi lahko uredil, da bi ga žena Vera in sin Jure prišla obiskat. Znanec, ki je bil pri Nemcih dobro zapisan, je uredil tudi to.

Mati je nekega dne spakirala stvari in odpravila sta se na potovanje z vlakom. Juretu ni povedala kam sta namenjena. Ko sta prispela v München, sta morala še na lokalni vlak, ki je vozil do Dachaua. Tam ju je na postaji čakal črn mercedes z SS oznako in šoferjem, ki ju je peljal do mlina. V bližini so lastniki mlina tudi stanovali. Jure in mati sta pri njih prespala. Imeli so sina Juretovih let in dečka sta takoj navezala prijateljske stike. Naslednje jutro jih je šofer z mercedesom odpeljal do mlina, kjer je oče opravljal delo. V pisarni v prvem nadstropju so se sestali, a le za borih deset minut. Jure se spominja, da očeta ni takoj prepoznal, saj je bil v črtasti zaporniški obleki, shujšan in obrit na balin. Po kratkem snidenju so se morali posloviti. Oče se je vrnil na delo, mati in Jure pa na železniško postajo, od koder sta se vrnila domov.

Juretu je v grenkem spominu ostal visok zid, ki je bil ob mlinu in je mejil na taborišče. Ob tem zidu je videl dolg in visok kup trupel, ki so bila že pripravljena za kremiranje. Ta prizor ga spremlja še danes.

Oče je bil do konca vojne v taborišču, Jure in mati pa sta preživljala težke čase.

Po koncu vojne je bilo vse v razsulu. Nemški vojaki, ki so se vračali v domovino, so pustili pravo razdejanje. Če jim je med potjo zmanjkalo bencina, so avtomobil enostavno odvrgli v Savinjo. Ko so nemški vojaki (SS-ovci) odšli, so prišli ustaši – pripadniki hrvaškega nacionalističnega gibanja. Jure se spominja, da so bili ustaši še hujši in so pustili še večje razdejanje. Ker je bilo vse v neredu in so uničevali vse kar so našli, je mati na vrata hiše obesila napis »Pozor – tifus«. Jure je moral cele dneve okrog hiše hoditi v pižami, da so se vojaki bali približati hiši.

Jure se spominja, da so ponoči kurili ogenj in si pripravljali hrano. Zjutraj se je splazil na pogorišče in iskal ostanke hrane. Večkrat je našel moko in podobna živila, ki so jih ustaši zavrgli. Z mamo sta ulovila tudi manjšega prašička, ki jim je ušel in ga skrila doma.

Ko je stikal za ostanki hrane, je na grmu pred hišo našel tudi rožni venec, ki ga je nesel mami. Z grozo sta ugotovila, da je bil narejen iz človeških oči.

Oče se je iz taborišča vrnil šele šest mesecev po koncu vojne, saj je zbolel za tifusom in so ga zdravili v ameriški vojaški bolnici. Vrnil se je precej bolehen.

Kljub vsemu pa je bila družina srečna, da so spet vsi skupaj in obrnili so nov list v njihovem življenju.

Jure se spominja, da je oče, ko se je vrnil iz taborišča, začel družiti z Almo Karlin in njeno prijateljico, slikarko Theo Schreiber Gamelin. Ker je Thea govorila samo nemško, oče pa je dobro govoril nemško, so se spoprijateljili, saj njihovi domovi niso bili daleč narazen. Alma in Thea sta živeli v pomanjkanju. Ker je oče začutil, da sta večkrat lačni, dohodkov pa nista imeli, je poskrbel,

da so Almine rokopise predali v Narodno in univerzitetno knjižnico (NUK) v Ljubljani. Na osnovi teh rokopisov je Alma dobivala borno pokojnino, ki jima je vsaj delno olajšala življenje.

Pri Juretovemu očetu sta si, predvsem pa Thea, ko je Alma že umrla, sposojali tudi nemške revije, ki jih je oče dobival od znanca iz Graza.

Jure se spominja, da je Thea, ko je hodila k Juretovim staršem, prihajala »čudno« napravljena, saj je bila vedno vsa v črnem. Otroci so se je pogosto bali in nemalokrat so ob njenem prihodu klicali: »Čarovnica gre.«



slika 18: ALMA MAKSIMILJANA KARLIN IN THEA SCHREIBER GAMELIN
(fotografija je s spletne strani Alma Maksimiljana Karlin; Wikipedija, prosta enciklopedija;
https://sl.wikipedia.org/wiki/Alma_Maksimiljana_Karlin; 21. 1. 2018)



slika 19: OČE IN MATI NA PRAGU DOMAČE HIŠE
(okrog leta 1950; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

ŠOLANJE

Jure je začel obiskovati osnovno šolo leta 1938 na Okoliški šoli v Celju (danes I. OŠ Celje). Že po pol leta se je s starši preselil v Knjaževac v Srbiji, kjer je oče dobil službo predavatelja na rudarski šoli. V Knjaževcu je končal prvi razred ter obiskoval drugi in polovico tretjega razreda. Aprila 1941 pa sta se z mamom vrnila v Celje, saj se je pričela II. svetovna vojna.

Šolanje je nadaljeval v Celju. Leta 1942, ko so starše zaprli in je tudi Juretu grozilo, da ga bodo Nemci odpeljali, se je peš odpravil k starim staršem v Limbuš pri Mariboru. Tam sta ga stara starša vpisala v nemško šolo na Teznem.

Med drugo svetovno vojno je obiskoval le nemške šole, zato je po osvoboditvi moral opraviti še izobraževanje v slovenski šoli. Obiskoval je II. osnovno šolo v Celju. V enem šolskem letu so opravili tri razrede osnovne šole. Ob koncu šolanja na osnovni šoli je v razred prišel sekretar partije in jim določil, na kateri šoli bodo nadaljevali šolanje. Juretu so določili, da bo šolanje nadaljeval na Srednji tehnični šoli v Celju. Na šolo se je vpisal v šolskem letu 1946/1947 in jo končal leta 1949.

Jure se spomni, da jim je bil najtežji predmet na tehnični šoli termodinamika. Profesor, ki jih je poučeval, je bil celo Juretov daljni sorodnik. Ko so nekoč pisali test in nihče od sošolcev ni veliko znal, je Jure, ki je zelo rad risal, narisal karikaturu, na kateri so bili sošolci na ladji, profesor pa je bil na podmornici in je streljal na ladjo z dijaki. Ko je karikatura, v veliko zadovoljstvo sošolcev, potovala po razredu, jo je odkril tudi profesor, ki se je zelo razjezil. Odvihral je v zbornico in zahteval izključitev za dijaka Jureta Godca, avtorja karikature. Ko je karikaturu pokazal v zbornici, si jo je z zanimanjem ogledal profesor opisne geometrije, ki je bil akademski slikar. Ocenil je, da karikatura »niti ni tako slaba«. Dosegel je, da Jureta niso izključili, ampak je dobil le ukor pred izključitvijo. Enkrat tedensko pa je moral k profesorju opisne geometrije, da ga je učil risati, saj je v njegovih delih prepoznal slikarski talent. Profesor je želel, da bi Jure šel študirati na likovno akademijo. Ker pa ni dobil štipendije, pa tudi oče se ni strinjal s takšno odločitvijo, saj je menil, da se s slikarstvom ne da preživljati, s študijem na likovni akademiji ni bilo nič in Jure se je po končani srednji tehnični šoli moral zaposliti. Dobil je dekret za Ravne na Koroškem, kjer se je zaposlil kot tehnik konstruktor v tamkajšnji železarni.

V času službovanja v Ravnah na Koroškem je dobil tudi poziv za služenje vojaškega roka, ki ga je služil v Smederevski Palanki v Srbiji. Najprej je odšel v Kragujevac, nato pa v Smederevsko Planko, kjer je bil radiotelegrafist v tankovski enoti.

Po odsluženju vojaškega roka se je po enem letu in pol vrnil na delovno mesto v železarno na Ravnah na Koroškem. Ves čas pa je v njem tlela želja po nadaljevanju šolanja. Ker so se pokazale možnosti, da bi lahko šel študirati tudi z diplomom srednje tehnične šole, se je odpravil k direktorju železarne in ga vprašal, če bi lahko dobil štipendijo za študij. A direktor mu je odgovoril odklonilno. Jure se še danes živo spominja njegovih besed: »Če mesar potrebuje vajenca, ga ne pošlje v šolo.« Te besede so Jureta tako prizadele, da je dal odpoved, čeprav potem ni imel niti štipendije niti službe.

Čeprav ni imel štipendije in se ni mogel takoj vpisati na fakulteto, se je Jure vseeno odpravil v Ljubljano. Takrat so se v Zagrebu na fakulteto že lahko vpisali tudi z diplomom srednje tehnične šole, v Ljubljani pa te možnosti še ni bilo.

Jure je obiskoval predavanja, čeprav ni mogel opravljati izpitov. Neurejene je imel tudi stanovanjske razmere. Na črno je živel v študentskem domu. Spal je tam, kjer je bila tisto noč prazna postelja. Po dveh mesecih so ga ujeli in eden od profesorjev, ki je odgovarjal za namestitve v

študentskem domu, ga je odpeljal v pisarno. Ker je videl, da si Jure res želi študirati, mu je pomagal. Dovolil mu je, da še naprej spi v domu. Sam je imel kontrolo nad njegovimi prenočišči, saj je točno vedel, katere sobe oziroma postelje bodo prazne. Ker Jure ni bil vpisan, tudi ni bil upravičen do študentskih bonov za prehrano. Profesor mu je priskrbel tudi bone. Jure je lahko delal celo kolokvije, ni pa mogel delati izpitov.

Konec prvega polletja pa so spremenili pogoje in tudi v Ljubljani so se na fakulteto lahko vpisali dijaki, ki so končali srednjo tehnično šolo.

Tako je Jure leta 1953 postal študent Fakultete za metalurgijo.



slika 20: S ŠTUDIJSKIMI KOLEGI NA ROŽNIKU

(leta 1957; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec; Jure je na vrhu »piramide«)

Dve leti je bil najboljši študent v letniku. Tako si je pridobil možnost, da je lahko odšel na prakso v tujino. Jure je za en mesec odšel na delo (prakso) v Nemčijo. V tovarni so delali stroje za rudnike. Študentsko delo je bilo slabo plačano. Se je pa Jure potrudil in še popoldneve posvetil delu. Tako je hodil po rudnikih in na strojih menjaval ležaje. Delo je opravljal kar štiri mesece. To delo je bilo lepo plačano in Jure si je prislužil toliko denarja, da si je lahko kupil star avto. V načrtu je imel sicer nakup motorja in je zaradi tega tudi naredil izpit za motor. Ker pa je zaslužil dovolj denarja in se mu je ponudila ugodna priložnost, si je kupil avto – staro Opel Olympio. To je bil prvi študentski avto v Jugoslaviji.

Ker izpita za avto ni imel (opravil je le nekaj ur vožnje za vajo), se je moral domov pripeljati na črno. Poleg tega pa se je vračal pozimi, avto pa je imel le stare letne gume. Vožnja domov je bila zaradi tega prav adrenalinska.

Avto je sicer lahko registriral, se je pa moral zaradi nakupa zagovarjati pri študentski organizaciji.



slika 21: ZIMSKA POT DOMOV Z NOVO OPEL – OLYMPIO

(leta 1957; vračanje s prakse v Nemčiji; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Jure je postal absolvent in ob zaključku predavanj so jim pripravili tudi slavnostni sprejem v »montanistični« (rudarski) stan, kar so obeležili z absolventskim skokom čez kožo. Po skoku čez kožo, ki sta ga strogo spremljata tudi dva botra, so morali dati še svečano zaobljubo, da bodo pošteno opravljali svoj poklic in spoštovali rudarske tradicije.



slika 22: JURETOV ABSOLVENTSKI SKOK ČEZ KOŽO
(leta 1957; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Ker je Jure nekaj časa preživel v tujini, so se mu nekateri izpiti izmuznili. Pešati pa je začel tudi začetni elan. Pojavile so se težave v družinskem življenju in Juretu je do diplome ostalo še precej izpitov.

Ko pa je leta 1958 spoznal svojo bodočo soprogo, gospo Marijo Špindler, se je ponovno intenzivno lotil študija in leta 1960 uspešno diplomiral. Naslov diplomskega dela je bil Toplotna bilanca žarilne peči. Nalogo je en teden opravljal v valjarni Javornik.

Po uspešni diplomi je dobil službo v tovarni aluminija Impol v Slovenki Bistrici.

VATERPOLO IN PLAVANJE

Po vojni je Jure svoj prosti čas preživel ob dejavnostih, povezanih s Savinjo, ki je tekla tik ob njegovem domu. Reko je zelo dobro poznal. Večkrat je v njej ribaril in tako priskrbel meso za okusno kosilo. Otroci so se v tistem obdobju tudi veliko več družili kot se danes. Precej časa so preživali v naravi.

Včasih so ušpičili tudi kakšno vragolijo. Tako se Jure spominja, da so si nekega sončnega popoldneva pri Kranjčevih (ob Savinji pod današnjo osnovno šolo Frana Kranjca Celje), kjer je bila gostilna in počivališče za flosarje, izposodili flos (splav). Splavi so bili lesena plovila, sestavljena iz desk in tesanega lesa, na katera so splavarji naložili les in ga z njimi prevažali po rekah. S tem izposojenim splavom so se po Savinji peljali do pošte, kjer pa se jim je zgodila nesreča in se je splav razbil. Spominja se, da ga je doma čakala huda ura s palico.

So se pa fantje ob Savinji zbirali tudi s pametnejšimi nameni. Tako so se pri Levškem mostu (pri kraju Levec), kjer je bila voda bolj mirna in dovolj globoka za plavanje, začeli zbirati z namenom, da oživijo tradicijo plavanja v Celju. Predel, kjer so si uredili bazen, so imenovali »tomf«. Zaradi tega so jih člani druge skupine plavalcev, ki so se zbirali na Bregu ob Savinji, imenovali Tomfarji. Med plavanjem so prišli na idejo, da bi plavanje lahko popestrili z igro z žogo. Naredili so si gole in eden od igralcev je vedno stražil gol, da žoga ni končala v njem. To so bili prvi začetki vaterpola na Celjskem. Kmalu so se fantje v vaterpolu pomerili tudi z ekipo mladih vaterpolistov, ki so se zbirali na Bregu. Jure se spominja, da je bil ta »derbi« v slogu rugbyja, saj pravil pravega vaterpola takrat še niso poznali.

Ker je vodostaj Savinje pogosto nihal, so morali mladi športniki na treninge večkrat v kraje, kjer so že imeli bazene. Tako so se s kolesi pogosto odpravili v Rimske Toplice ali v Prebold. Na intenzivne (večdnevne) treninge pa so hodili v Velenje ali v Konjice.

Vožnja s kolesi je bila običajno prav zanimiva, saj je bilo kolesarjev skoraj vedno več kot koles. Zato sta se na enem kolesu vedno peljala po dva, če pa jih je bilo več, sta se dva odpeljala s kolesom kakšne tri kilometre, tam odložila kolo ter nadaljevala peš. Ko je tretji prišel do kolesa, se je z njim odpeljal za prijateljema in ko ju je dohitel, je na kolo naložil enega od njiju. Tako sta v dvoje nadaljevala spet kakšne tri kilometre in ob cesti pustila kolo. V enakem zaporedju so nadaljevali vse do Rimskih Toplic. Enako proceduro so ponovili pri vrnitvi domov.

Plavalci in vaterpolisti so se želeli registrirati pri športnem društvu Kladivar. Žal jim to ni uspelo, saj so v klubu dajali prednost atletiki, nogometu in velikemu rokometu.

Leta 1951 so se lahko registrirali pri športnem društvu Železničar kot Železničarski plavalni klub Celje. Jure je bil med ustanovnimi člani kluba.

V okviru društva so imeli brezplačne prevoze z vlakom. Za prevoz so dobili živilske vagone in v njih so prepotovali celo Slovenijo. Večkrat so morali v vagonih celo prespati. Če so imeli srečo, pa so prespali na slamnatih blazinah v kakšni učilnici šole.

Mladi športniki so bili veseli, če so od kluba dobili nove trenerke.

Na številnih tekmovanjih so se odlično odrezali in se kar dobro uveljavili med plavalci in vaterpolisti.

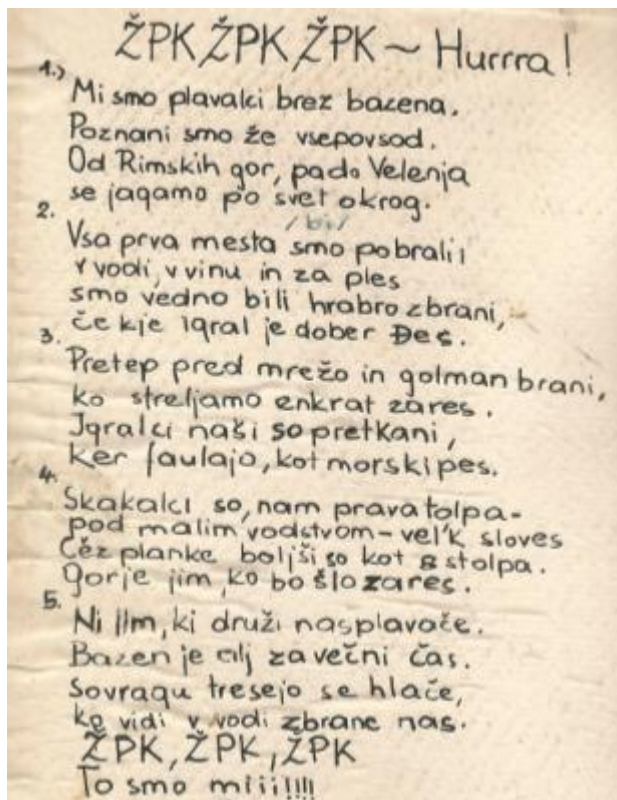
Žal pa so bila prizadevanja za izgradnjo pravega bazena neuspešna. Zasilni bazen so si uredili v mrtvem rokavu Savinje. Prostor, ki so ga uredili in očistili, so poimenovali Žabjek.

Zaradi neurejenih prostorskih pogojev so trenirali na mnogih drugih bazenih.

Leta 1955 so odšli na intenzivne priprave v Velenje, saj je bil med poplavo, ki je bila v Celju leta 1954, uničen njihov Žabjek.

Dogajanja na pripravah je Jure vestno beležil v Kroniki, v kateri je za opis dogodkov poskrbel tudi z ilustracijami in na humoren način zabeležil vsa dogajanja. Kroniko Jure še danes skrbno hrani.

Med temi pripravami je nastala tudi klubska himna Železničarskega plavalnega kluba Celje, ki so jo peli na melodijo pesmi Kovači smo.



slika 23: KLUBSKA HIMNA ŽPK CELJE

(himna ŽPK je objavljena v Kroniki s priprav leta 1955; Kroniko hrani avtor, g. Jure Godec)

Intenzivne treninge v bazenu so dopolnili s suhimi treningi. Med temi treningi so v prostem času igrali tudi rokomet in nogomet. Med zavzeto igro nogometa je Jure enega od soigralcev brcnil v zadnjo plat. Udarec je bil tako silovit, da mu je palec na nogi kmalu otekel in dobil modro barvo. Prijatelj Saško Doplihar (Aleksander), ki je takrat že študiral medicino, je strokovno ugotovil, da bo potrebna sanacija v obliki mavčne obloge. V bolnišnici v Celju so Juretu palec res ovili v mavčno oblogo. Tako je Jure za nekaj časa prekinil treninge vaterpola.



slika 24: JURETOVO VIDENJE NJEGOVE NESREČE
(leta 1955; iz Kronike ŽPK Celje, ki jo hrani g. Jure Godec)

V Kroniki je Jure beležil pomembna dogajanja v letih 1955 do 1958. Pisanje kronike je za nekaj časa prekinil, nato pa je v njej ponovno zabeležil dogajanja v letih 1970 do 1974, ko so bili nekdanji plavalci in vaterpolisti že veterani.

Največ pozornosti je namenil opisom družabnih dogodkov. Ob koncu zapisov, ki jih je zaključil leta 1958, je narisal karikature svojih kolegov. Karikature, likovna dela, s katerimi slikar prikaže popačene vizualne lastnosti, so bile Juretova priljubljena slikarska tehnika.



slika 25: JURETOVE KARIKATURE PLAVALNIH KOLEGOV

(leta 1958; vaterpolo reprezentanca – med njimi tudi Slovenci: trener Ivo Stella (srednji v zgornji vrsti), Edi Goršič (desni v zgornji vrsti) in predsednik kluba Neptun – Rado Ložar (drugi z leve v spodnji vrsti)); iz Kronike ŽPK Celje, ki jo hrani g. Jure Godec)

Dr. Aleksander Doplihar se spominja, da je znal Jure skupne treninge popestriti tudi na hudomušen način.

Ko so si v Ilirski Bistrici ogledovali okolico, je Jure kaj hitro ugotovil, da je v manjšem potoku, ki je tekel mimo hotela, veliko rib. Ker je bil navdušen ljubiteljski ribič, je bil v trenutku v vodi in ribe lovil kar z golimi rokami. Ribe je metal na cesto, od tam pa so jih ostali plavalci pobirali v športne torbe, ki so jih imeli s seboj. Zelo so bili veseli, ko so jim v hotelu ulovljene ribe pripravili za večerjo, ki je bila prav slastna.

V potoku, ki je tekel ob bazenu v Konjicah, pa je Jure odkril potočne rake. Izkazal se je tudi kot odličen rakolovec. Rake, ki jih je nalovil, je spravil v posodo z vodo. Raki so ponoči iz te posode pobegnili in, na svoji poti v svobodo, zašli v šotore, v katerih so spala dekleta. Dekliško vriskanje in cviljenje je kmalu prebudilo celotni tabor in zabava je bila popolna.

Dogajanja v bazenu in ob njem je znal Jure popestriti na različne načine.

Ko so nekega jutra sedeli na robu bazena in čakali, da pričnejo s treningom, so opazovali svojega dolgoprogaša, ki je edini že začel s treningom. Med tem ko je Puba plaval, je Jure začel mrmrati pesmico: »Puba Pa Plava, Pa Plava, Pa Plava Po Prvi Progi. Poslušaj Puba! Prenehaj Plavati Po Prvi Progi! Puba Pa Plava, Plava, Plava. Pa Pride Policaj, Pa Pravi – Poslušaj Puba – Prenehaj Plavati Po Prvi Progi. Puba Pa Plava, Plava, Plava...«

Na teh pripravah je bilo, tudi po Juretovi zaslugi, pogosto zelo zabavno.



slika 26: PLAVALEC PUBA MED SOLO TRENINGOM
(leta 1956; iz Kronike ŽPK Celje, ki jo hrani g. Jure Godec)

Med tem se je Železničarski plavalni klub Celje leta 1956 preimenoval v plavalni klub Neptun Celje, a je še vedno deloval pod okriljem Železničarskega športnega društva. Na prvomajski paradi, ki je bila organizirana po celjskih ulicah, so se ponosno sprehodili tudi člani plavalnega kluba Neptun Celje.



slika 27: NEPTUNOVCI NA PRVOMAJSKI PARADI PO CELJSKIH ULICAH
(leta 1957; v ospredju najvišji člani kluba – Adi Levstik, Jure Godec (v sredini) in Milan Bavdek;
fotografija je iz knjige 50 let plavalnega kluba Neptun; Edi Goršič; Celje, november 2000; stran 16)

Leta 1957 so se mladim plavalcem in vaterpolistom iz Celja končno uresničile sanje. 31. avgusta so nov olimpijski bazen v Celju predali svojemu namenu. Z novimi pogoji pa so se pojavile tudi potrebe po novih plavalcih. Intenzivno in načrtno so pričeli s pridobivanje mladega plavalnega kadra. V začetku sezone 1958 so organizirali prve plavalne šole. Prvi plavalni trener teh mladih plavalcev je bil Jure Godec.



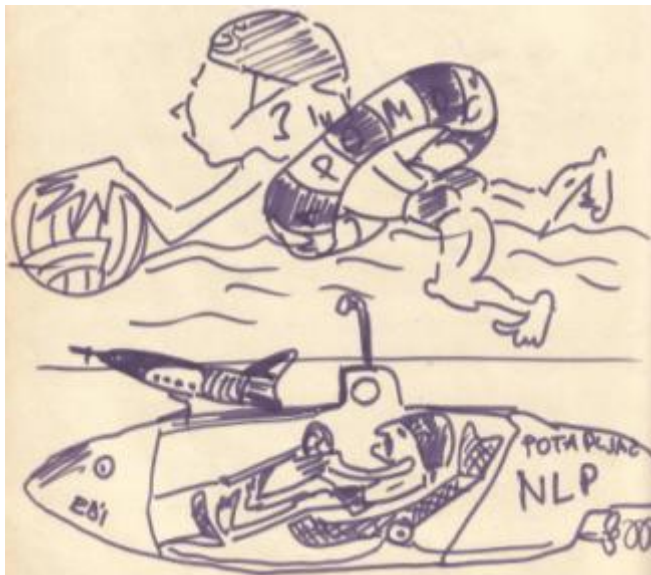
slika 28: PRVE PLAVALNE ŠOLE V CELJU
(leta 1958; Jure med treningom mladih plavalcev;
fotografija je iz knjige 50 let plavalnega kluba Neptun; Edi Goršič; Celje, november 2000; stran 21)

Člani plavalnega kluba Neptun so skrbeli tudi za zbiranje sredstev za organizacije raznih tekmovanj in priprav, saj so se želeli po kvaliteti čim bolj približati najboljšim plavalnim klubom v Sloveniji. Eden od načinov zbiranja sredstev je bila tudi organizacija družabnih plesnih prireditev. Celo leto so organizirali prepoznavne Neptunove plesne. Prvi Neptunov ples je bil že leta 1956, ko sta za plesno glasbo poskrbela Ansambel bratov Avsenik in trio Edija Goršiča.

Nekdanji plavalci in vaterpolisti so, ob uspehih, ki jih je klub dosegal v prihodnjih letih, poskrbeli za prijetna druženja ob pomembnejših obletnicah.

Leta 1970 so se zbrali »upokojeni plavalci in vaterpolisti« ter odigrali vaterpolo tekmo. Ponovno so se zbrali leta 1973 na jubilejnem vaterpolo turnirju. Na njem so sodelovale veteranske ekipe Rudarja, Kamnika, Radovljice in Neptuna. Zmagovalci so bili vaterpolisti Neptuna.

Jure je v Kroniki takole zabeležil dogajanja:



slika 29: DOGAJANJA NA JUBILEJNEM VATERPOLO TURNIRJU LETA 1973
(leta 1973; iz Kronike ŽPK Celje, ki jo hrani g. Jure Godec)

Ob petdesetletnici Neptuna (leta 2000) so se ponovno zbrali in v začetku maja zaigrali vaterpolo v Rimskih Toplicah. »Moči jim pojenjajo, dobra volja še ne. Tekme so počasnejše in krajše, razburljive še vedno. Tudi trener je še vedno z njimi,« so zapisali v knjigi 50 let plavalnega kluba Neptun (Edi Goršič; Celje, november 2000; stran 8).



slika 30: PONOVO ZBRANI – ZAČETNIKI PLAVALNEGA KLUBA NEPTUN OB
PETDESETI OBLETNICI KLUBA
(leta 2000; Jure sedi četrty z leve; fotografija je iz knjige 50 let plavalnega kluba Neptun; Edi Goršič; Celje, november 2000; stran 8)

SLUŽBOVANJE

Jureta so po končani Srednji tehnični šoli v Celju z dekretom poslali na delovno mesto v Železarno Ravne na Koroškem, kjer je delal kot tehnik konstruktor.

Želja po nadaljevanju izobraževanja je bila ves čas prisotna. Zato je po vrnitvi iz Smederevske Palanke, kjer je služil vojaški rok, odšel k direktorju železarne in ga vprašal, ali bi lahko dobil štipendijo za študij. Ker direktor njegovi želji ni ugodil in celo komentiral, da bolj potrebuje vajenca kot inženirja, je Jure dal odpoved in se, brez službe in brez štipendije, odločil za študij.

Ko je leta 1960 pripravljajl diplomo na Fakulteti za metalurgijo, se je šel dogovarjat za službo v tovarno aluminija Impol v Slovenski Bistrici. Dogovori so bili uspešni in po diplomi, junija 1960, se je zaposlil v tovarni Impol v Slovenski Bistrici.

Delo v tovarni Impol je začel kot vodja oddelka za površinsko obdelavo, nadaljeval je na oddelku za obdelavo gradbenih aluminijastih profilov in zaključil (zadnji dve leti) v ekipi, ki je skrbela za pripravo nove valjarne.

Jure se spominja, da so v tovarni izdelali velik aluminijast obelisk za spomenik padlim, ki so ga postavili v Žužemberku. Aluminijasti obelisk je visok 16 metrov in težak kar 4500 kilogramov. Njegovo postavitve je omogočil Republiški odbor ZZBNOB Slovenije. Postavili so ga 22. junija 1961, ob dvajseti obletnici vstaje slovenskega naroda.

Jure je sodeloval je pri izdelavi in pri postavitvi.



slika 31: ALUMINIJASTI OBELISK – SPOMENIK NOB PRI ŽUŽEMBERKU
(fotografija je s spletne strani: <http://spomeniki.blogspot.si/2011/11/zuzemberk.html>; 7. 2. 2018)

V Impolu je vodil tudi mojstre, ki so bili brez formalne izobrazbe. Ustanovili so eksterni oddelek Srednje tehnične šole – metalurški odsek, ki ga je vodil Jure.

Ko je začel delati na oddelku za obdelavo gradbenih aluminijastih profilov, ki so jih vgrajevali v stavbe, je prav Jure, z inovativno izdelavo orodja za stiskanje aluminijastih parapetnih plošč večjih dimenzij, omogočil izdelavo ene od prvih visečih aluminijastih fasad. To je bila fasada trgovske hiše Metalka v Ljubljani. S temi fasadami je tovarna Impol odprla novo področje gradnje fasad v tedanji Jugoslaviji ter se z njimi uveljavila tudi drugod po svetu.



slika 32: ENA PRVIH VISEČIH ALUMINIJASTIH FASAD – METALKA V LJUBLJANI
(fotografija je s spletne strani: <http://ghs.si/nasi-projekti/metalka-dalmatinova-2-ljubljana/>; 7. 2. 2018)

»60-metrška stavba, ki je bila zgrajena za metalurško podjetje, je postala ena od arhitekturnih znamenitosti Ljubljane. Njeno vsebino in namembnost ob nastanku je nakazovala tudi njena zunanost – tehnološko dovršena in inovativna fasada iz aluminija. ...

Aluminijaste plošče, ki so predstavljale novost v gradbeni tehnologiji, so bile poklon takratnemu napredku domače stroke in njegov simbol,« so o sodobni zgradbi zapisali v članku Prva poslovna stolpnica v Ljubljani je nastala po zgledu newyorške stavbe. (spletna stran Sio1NET.; rubrika kultura; 26. 4. 2016).

Zadnji dve leti, ki jih je preživel v tovarni Impol, je bil v ekipi, ki je skrbela za pripravo nove valjarne. Spominja se, da sta se s sodelavcem udeležila enomesečnega usposabljanja v ameriški tovarni v bližini Rima. Tam sta proučevala tehnologijo valjanja aluminijskega traku. Po tem usposabljanju so tudi v Impolu usposobili valjarno in v njej s pridom uporabili tehnologijo, ki sta jo proučevala v Italiji, saj so nabavili enake ameriške stroje za valjanje aluminija.



slika 33: V VALJARNI ALUMINIJSKE FOLIJE V IMPOLU Z ing. VEBROM
(leta 1969; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Po desetih letih službovanja v tovarni Impol si je zaželel, da bi se vrnil v Celje. Želel je tudi graditi hišo v kateri bi zaživel s svojo družino, za to pa je imel v Celju boljše pogoje, saj mu je mati odstopila del domače parcele. Žal pa v tovarni Impol ni mogel dobiti dovolj velikega kredita, da bi se lahko lotil gradnje. Ko je nekega dne v tovarno Impol na poslovni sestanek prišel gospod Adolf Hrastnik, ki je služboval v Kovinotehni v Celju, mu je Jure, ki je bil njegov svak, potožil, da ne more dobiti dovolj kredita, da bi začel z gradnjo hiše. Ker so v Kovinotehni ravno na novo odpirali oddelek za zunanjo trgovino z opremo, mu je gospod Hrastnik ponudil delovno mesto v Kovinotehni, poleg tega pa tudi možnost za ugoden kredit. Odločil se je in sprejel delovno mesto v trgovini v Kovinotehni. Postal je vodja novoustanovljenega oddelka. Dodelili so mu pomočnika, ki je imel srednjo trgovsko šolo in administratorko. Jure se spominja, da sta oba o trgovini vedela več kot on. Ker so bili odvisni od prometa, so se morali zelo potruditi in biti precej iznajdljivi, saj je bila konkurenca močna. Prvo leto so bili dokaj uspešni, že naslednje leto pa so zelo napredovali. Kmalu so postali uspešnejši od Metalke, ki je bila takrat vodilna na tem področju. Z veliko iznajdljivosti so dobili naročilo za opremo vojaškega letališča Rajlovac v Sarajevu, potem pa še za motorje za letala. V vojaški bazi v Beogradu so takrat nabavljali motorje za helikopterje v Sovjetski zvezi. Tja so morali voziti helikopterje tudi na remont. To jim sčasoma ni več odgovarjalo. Jure je takrat navezal stike z Ameriko in pokazala se je možnost, da bi motorje za helikopterje lahko nabavljali v Ameriki. Za Kovinotehno je bil to zelo velik posel. Ker pa so vse morali urejati v Beogradu, je moral Jure tudi po dvakrat tedensko odpotovati v Beograd. To ga je počasi izčrpavalo.



slika 34: POGLED NA NEW YORK Z EMPIRE STATE BUILDINGA
(okrog leta 1975; med službenim obiskom Združenih držav Amerike; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

V tistem času je sodeloval tudi s tovarno Aero v Celju, kjer so v tistem obdobju veliko vlagali v razvoj. Uvoz opreme so organizirali s pomočjo Kovinotehne, kjer je za uvoz opreme skrbel prav Jure Godec. Ko je v neformalnem pogovoru z generalnim direktorjem Aera, gospodom Radom Jenkom, potožil, da mu nenehna potovanja počasi načenjajo živce, ga je gospod Jenko povabil, da se zaposli pri njih. Čeprav Jure ni točno vedel kaj ga čaka, se je odločil za nov izziv. Sprejel je delo v tovarni Aero. V Kovinotehni je imel trimesečni odpovedni rok. Med tem pa je gospod Jenko že zapustil tovarno Aero. Za njim je direktorsko mesto v Aeru prevzel gospod Mejak, ki pa je kasneje odšel za veleposlanika Jugoslavije v Nigerijo. Ko je Jure prišel v Aero, je bil direktor gospod Milan Zupančič.

Tovarna Aero, v kateri je bilo zaposlenih okrog sedemsto delavcev, je bila razdeljena na več sektorjev: grafika, kemija, lepilni trakovi in celuloza v Medvodah. Tovarna je imela direktorja, ki je imel dva pomočnika. Eden od teh dveh pomočnikov je bil Jure. Postal je pomočnik direktorja za investicije in poslovne kontakte. Še naprej je skrbel za uvoz nove opreme. Po prenovi papirnice v Medvodah so pričeli z gradnjo obrata samokopirnega papirja v Celju. Dobavitelji strojne opreme so bili z nemško govorečega območja (Švice, Avstrije in Nemčije). Ker je Jure odlično obvladal nemščino, je sodelovanje s tujimi partnerji kmalu preraslo golo poslovno sodelovanje. Med njimi so se spletle prave prijateljske vezi, ki so jih obogatili še z družabnim in športnim druženjem.

Gospod Milan Zupančič, nekdanji direktor tovarne Aero Celje, se takole spominja športnih doživetij: »Prav ti prijateljski odnosi so pripeljali do tega, da smo skupaj z dvema avstrijskima podjetjema organizirali tekmovanja v smučanju za zaposlene vseh treh, izmenično v Avstriji in Sloveniji. Poleg tekmovalnega naboja so bila še posebej zanimiva srečanja v Logarski dolini, ko se je po »hudem športnem troboju« nadaljevalo prijateljsko druženje. Prijateljsko druženje s kolegi iz tujine je dobro vplivalo tudi na strokovne pogovore in dogovore, pravočasne dobave in nemoten potek vseh načrtovanih rokov. Pri športnem sodelovanju moram omeniti tudi priložnost, ko smo ob enem od strokovnih srečanj v Avstriji priredili plavalni troboj: kot bivši vaterpolist in plavalec je bil Jure zvezda dneva!

Da je bilo sodelovanje res tesno in prijateljsko, dokazuje dejstvo, da se po več kot 30 letih Jure še vedno srečuje z znanci in prijatelji iz tistega časa.«



slika 35: NA SMUČARSKEM TROBOJU PODJETIJ – AERO – MAF – GAW
(okrog leta 1979; Jure na startu s številko 26; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Ko so končali z gradnjo obrata za samokopirni papir, so nadaljevali z vlaganjem v novi obrat grafike, danes Cetus Celje, in v širitev proizvodnje samolepilnih trakov v Šempetru.



slika 36: SLAVNOSTNI GOVORNIK NA ODPRTJU PRENOVLJENIH PROSTOROV GRAFIKE
(leta 1980; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Gospodu Milanu Zupančiču pa je v spominu ostal še en zanimiv utrinek Juretove službene poti:
»V času sodelovanja Jugoslavije z neuvrščeni državami je Aero načrtoval vlaganja na za nas zelo zanimive trge. Eden od projektov je bil proizvodnja akvarelnih barvic v Nigeriji. Takrat je imela Nigerija dvajset milijonov šoloobveznih otrok. Prek veleposlaništva v Lagosu, natančneje s pomočjo takratnega veleposlanika Jugoslavije dr. Mejaka, sicer mojega predhodnika na položaju direktorja Aera, smo navezali stike z lastnikom tovarne šolske krede. To je bila smiselna povezava za širitev proizvodnje šolskega programa. Proučitev možnosti za izvedbo projekta na kraju samem je prevzel Jure, ki mi je pozneje večkrat omenjal bivanje v tej veliki afriški državi kot posebej nepozabno doživetje.«

Jure se spominja, da je v Nigerijo odšel v spremstvu advokata, gospoda Rudija Šeliha. Po pristanku v Lagosu, sta se še dva dni vozila do plemena Ibu, ki je imelo okrog 600 000 prebivalcev. V naselju je bila le ena zidana hiša, hiša plemenskega poglavarja. Vsi ostali so živeli v hiškah, narejenih iz blata. Podobna je bila tudi šola. V njej so učenci sedeli na tleh. Imeli so le eno tablo. Želeli so ustanoviti tovarno za šolske krede. Problem pa je bil v tem, da so imeli le dva zaposlena človeka, vsi ostali pa so občasno prihajali na delo. Ob odhodu so jih morali strogo pregledati, saj so večkrat kakšen kos opreme hoteli pretihotapiti domov. Jure je videl, da nima smisla odpirati tovarne v Nigeriji. Odločili so se, da bodo v Nigerijo poslali stroje za izdelovanje krede. Te stroje so jim podarili. Za ostalo so morali Nigerijci poskrbeti sami.

Se pa rad spominja sodelovanja z Malto in Kitajsko, saj je tovarna Aero imela svoje obrate tudi v teh dveh državah. Na enem od obiskov na Kitajskem je imel to čast, da je prenočeval v hiši ene od kitajskih cesaric, ki je hišo oddajala za poslovne partnerje. Na Kitajskem so morali predstavniki Aera s seboj imeti tudi pisalne stroje, saj si z njihovimi niso mogli nič pomagati, ker so bile na njih le kitajske pismenke.

Juretova ljubezen so vedno bile barvice. Delo v Aeru ga je tudi zaradi tega zelo veselilo. Ko se je začel intenzivneje ukvarjati s slikanjem, so ga v Aeru podpirali in mu omogočili tudi po en mesec neplačanega dopusta, da se je udeleževal številnih, tudi daljših likovnih kolonij. Omogočili pa so mu tudi ugodnejši nakup barv.

Leta 1991 je Jure zaključil svojo bogato službeno pot in se upokojil.

DRUŽINA

Po končani srednji šoli je Jure spoznal mlado sosedo Vido Kantušer. Med mladima je preskočila iskrica in zaljubila sta se. Leta 1954 se jima je rodila hči Metka. Mladostna zagledanost je kmalu minila. Vida in Jure sta se razšla. S hčerko pa Jure še vedno ohranja stike.

Ko se je Jure med študijem vračal v Celje, je ves prosti čas preživljal ob bazenu, saj se je intenzivno ukvarjal z vaterpolom. Mladim plavalcem Neptuna pa je bil tudi eden prvih trenerjev.

Ko se je plavalni klub iz Železničarskega plavalnega kluba preimenoval v plavalni klub Neptun, so mladi člani organizirali tudi prepoznavne Neptunove plesse. Med počitnicami so plesse, po treningih, prirejali kar vsak dan.

Teh plesov se je udeleževala tudi mlada medicinska sestra Marija Špindler. Gospa Marija je leta 1957 diplomirala na srednji zdravstveni šoli v Ljubljani in je bila kot medicinska sestra zaposlena v Zdravstvenem domu Celje. Z Juretom sta se spoznala leta 1958 in Jure se je vanjo kmalu zaljubil ter ji pričel dvoriti. Da je Marija lažje in hitreje prišla na bazen, kjer so bili plesi, je Juretu dobri trener, gospod Ivo Stella, celo posodil svojo vespo, da je z njo lahko odšel po Marijo.



slika 37: MARIJA ŠPINDLER – JURETOVA IZBRANKA
(leta 1955; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

V tistem obdobju je Jure, v želji, da si čim prej ustvari družino, poskrbel, da je v kratkem času opravil vse manjkajoče izpite na fakulteti in leta 1960 diplomiral.

En teden po diplomi, 11. junija 1960, sta se Marija in Jure poročila.



slika 38: PO POROKI Z DRUŽINO NA DOMAČEM VRTU
(leta 1960; ob Juretu in Mariji sta starša obeh mladoporočencev;
fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Po poroki sta Jure in Marija odšla na poročno potovanje na katerem sta spoznavala lepote naše tedanje domovine. Prepotovala in ogledala sta si kraje od Trente do Zadra.

Ko sta se vrnila s poročnega potovanja, sta se preselila v Slovensko Bistrico, kjer sta dobila službo in stanovanje v bloku. Jure se je zaposlil v tovarni Impol, Marija pa kot patronažna sestra v zdravstvenem domu Slovenska Bistrica.

22. junija 1961 sta se jima rodila dvojajčna dvojčka Boštjan in Matjaž. Ker v tistem času še ni bilo ultrazvočnih preiskav nosečnic, sta pričakovala le enega otroka. Zato je bilo presenečenje ob rojstvu dvojčkov toliko večje.



slika 39: BOŠTJAN IN MATJAŽ – DVOJNA SREČA
(leta 1961; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Mlada družina je v Slovenski Bistrici preživljala lepe čase. Družine v bloku so bile mlade in otroci so skupaj odraščali, starši pa so se znali skupaj poveseleti in družiti v prostih trenutkih. Gospe Mariji je pri obilici dela, ki ga je imela z dvojčki, pomagala gospodinjska pomočnica, kasneje pa sta Boštjan in Matjaž obiskovala vrtec.

Za dečka je bil čas, ko so živeli v Slovenski Bistrici, najlepši čas njunega otroštva, saj je oče imel še dovolj časa, da se je veliko ukvarjal z njima.



slika 40: NA SPREHODU PRED DOMAČIM BLOKOM V SLOVENSKI BISTRICI
(leta 1961; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)



slika 41: OBISKALI SO JIH TUDI STARI STARŠI
(leta 1961; Juretova starša na obisku; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Gospod Jernej Kostajnšek, Juretov sodelavec in sosed, se spominja, da so skupaj preživeli veliko lepih trenutkov. Nekateri pa so bili tudi prav zabavni. Še posebej mu je ostal v spominu dogodek, ko je Jure, velik ljubitelj ribolova, v avtu pozabil mrtvo ribo. Čeprav je v avtu, s katerim so se skupaj vozili v službo, vsak dan bolj smrdelo, Jure ni priznal, da je kaj narobe. Ko pa je bil smrad le prehud, je ugotovil, da je ena od rib res ostala v prtljažniku in povzročala prav neprijetne vonjave.

Mlada družina je večkrat obiskala Juretove starše na Polulah v Celju.



slika 42: BOŠTJAN IN MATJAŽ PRI STARIH STARŠIH S SESTRO METKO
(leta 1963; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

V obdobju, ko so živeli v Slovenski Bistrici, je Juretov oče podedoval domačijo v Limbušu. Prepričali so ga, da jo je prodal in kupil štiristo let staro hišo v Pomerju pri Puli. Hiša je bila v slabem stanju in potrebno jo je bilo obnoviti. Pri obnovi je pomagala tudi Juretova družina.



slika 43: MED OBNOVO HIŠE V POMERJU JE POMAGAL TUDI MARIJIN OČE
(okrog leta 1964; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Čeprav je imel Jure menda idejo, da bo vse hiše v vasici Pomer dal porušiti in jih na novo zgraditi z aluminijastimi fasadami (to je bilo v obdobju, ko so v tovarni Impol v Slovenski Bistrici zelo uspešno izdelovali aluminijaste fasade), so hišo obnovili v starem slogu.



slika 44: GODČEVA HIŠA V POMERJU, KOT JO JE NASLIKAL JURE GODEC

Jure je vse hiše v vasici Pomer naslikal in tako ohranil njihovo prvotno podobo. Danes so te njegove slike edini spomin na staro vasico, saj so lastniki hiše med obnavljanjem modernizirali. Na svojih slikah je prikazal tudi nekatere stare običaje, ki so jih opravljali domačini.

Vse slike, na katerih so upodobljeni »pozabljeni utrinki Pomera«, je Jure podaril Mestnemu odboru Pomer. Slike bodo razstavljene v zgradbi Mestnega odbora.

Općina Medulin dobila vrijednu DONACIJU SLIKA



Otmar Širec i Valter Terlevič prilikom primopredaje vrijednih radova

Povjesničar umjetnosti Otmar Širec predao je u ime autora Jure Godeca predsjedniku Mjesnog odbora Pomer Valteru Terleviču 16 slika (14 akvarela i dva crteža) temeljem ugovora o do-

naciji, kojeg su Općina i autor zaključili u srpnju ove godine. Jure Godec poznati je slovenski slikar, zaljubljenik u Pomer, koji je u svojim akvarelima i crtežima ovjekovječio motive Pomera i drugih mjesta Općine Medulin, kao što su Oštrigera u Pomeru, Škalice, štala od Marine, Molo na Bernistrican, Kuća s baladurom na Muntu, Munat i mnogi drugi. Prema želji gospodina Godeca slike će biti izložene u zgradi mjesnog odbora, te poslovnoj zgradi Med Eko servisa i Albaneža u Pomeru, a mještani u drugim naseljima općine imat će ih prilike pogledati i na izložbama koje će se organizirati tijekom 2015. godine. (S. R. S.)

slika 45: ČLANEK O PREDAJI SLIK MESTNEMU ODBORU POMER
(Med info; Glasnik Općine Medulin; br. 38; prosinac 2014)

Ker je bil Jure dober plavalec in je bil nekaj časa tudi trener mladih plavalnih upov plavalnega kluba Neptun Celje, je tudi svoja sinova že zelo zgodaj naučil plavati. Navduševal pa ju je tudi za druge športe. Tako jima je okrog leta 1976 kupil prvo poskusno narejeno winsurf desko v Sloveniji. Boštjan in Matjaž sta takrat postala ena prvih surfarjev v Sloveniji. Ljubezen do tega ekstremnega športa ohranjata še danes. Med tem ko Boštjan še vedno najraje surfa, se Matjaž raje posveča kajtanju. »Ekstremno surfanje v močnem vetru in valovih me drži še danes,« nam je zaupal Boštjan.

V Pomerju so v poletnih mesecih preživljali srečne in sproščujoče dopustniške dni. Jure je nabavil čoln in z njim so prepotovali in raziskali vse okoliške koticke. Prvi čoln je iz aluminija naredil Jure sam. Ko pa se je ta čoln potopil, so nabavili novega, plastičnega. Od leta 1976 so se na morske potepe odpravljali s plastično Istranko. Kasneje so z novo jadrnico prepotovali velik del jadranske obale.



slika 46: MORSKE RADOSTI S PRIJATELJI
(okrog leta 1970; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Na teh potepih je za prehrano v glavnem poskrbel Jure, saj sta ribolov in podvodni ribolov njegova priljubljena konjička.



slika 47: VEČERJA BO SLASTNA
(okrog leta 1970; Jure s svojim ulovom; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Okoliške koticke pa je dobro raziskal tudi Juretov oče Božidar. Na otoku Fenoliga, pred otokom Kamenjakom pri Puli, je med svojim raziskovanjem odkril odtise dinozavrovih stopinj. Te odtise je odkril okrog leta 1960.

O tem smo zasledili objavo na spletni strani <https://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-6ZWJZ0DF/62d5f050.../TEXT>, ki se glasi: »..... Alcuni anni prima invece !' ingegnere minerario sioveno Bozidar Godec di Celje scopri l' impronte di dinosauri sulla costa della penisola di Verudella (presso Pola), ...«

V prevodu se glasi: »Pred nekaj leti rudarski inženir sioveno Bozidar Godec iz Celja odkrije odtise dinozavrov na obali polotoka Verudela (v bližini Pule).« (po Googlovem prevajalniku; 1. 3. 2018).

Ko so se Godčevi odločili, da si zgradijo lasten dom in so od Juretove mame dobili parcelo na Polulah v Celju, so se leta 1969 preselili v Celje. Jure je dobil službo v Kovinotehni, kjer je za zidavo hiše dobil tudi kredit, Marija pa je dobila službo na Dispanzerju za žene. V času gradnje so stanovali v bloku v Vojkovi ulici v Celju.

Jure je imel v Kovinotehni zahtevno službo, veliko časa pa je posvetil tudi gradnji hiše. Spominja se, da je bil to najtežji čas v njegovem življenju, saj je pogosto do pozne noči pomagal pri zidavi hiše, v službi pa je moral veliko potovati in je tudi po dvakrat ali celo trikrat na teden moral potovati v Beograd. Tudi sinova se spominjata, da je oče v času gradnje hiše imel manj časa za družino. Glavna skrb za družino je v tem času padla na Marijina ramena.



slika 48: GRADNJA HIŠE NA POLULAH
(leta 1969; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Jure se spominja, da sta nekega dne, ko sta s sosedom, ki mu je pri gradnji hiše pomagal, zidala kamin, zaslišala vpitje, ki je prihajalo z obrežja reke Savinje. Zagledala sta štiri moške, ki so preganjali mlajšega fantiča. Ta se je skušal rešiti preko mostu, ki pa je bil že precej dotrajan in se je že rušil. Fant se je iz obupa zatekel v Savinjo, ki je bila precej narasla. Ko je Jure to videl, se je hitro slekel in stekel za fantom, ki ga je med tem voda že začela odnašati. Še preden je Jure prišel do njega, je fant potonil. Voda je bila kalna in fanta niso nikjer videli. Kljub temu je Jure pogumno zabredel v Savinjo in ga skušal najti. K sreči je fant v bližini kamnoloma pod vodo trčil v Jureta. Bil

je brez zavesti in s prijateljem, ki je Juretu pomagal pri gradnji, sta mu dajala umetno dihanje. Tako sta ga rešila. Možakarji so dečka lovili, ker si je pri gostilni Francel »sposodil« kolo in se z njim odpeljal. Ker je bil Jure mnenja, da si fant kljub temu da je kradel, ni zaslužil smrti, je vso zadevo prijavil policiji. Možje, ki so dečka lovili, so bili obsojeni za poskus umora.

Kot zanimivost pa Jure doda še, da sta naslednji dan k njim prišla deček in njegova mama, da sta se zahvalila za dobro delo. Med tem obiskom je deček Juretovemu prijatelju ukradel uro. K sreči je mama to opazila in uro je moral vrniti.

Leta 1972 so se Godčevi preselili v novo hišo na Polulah. Novi dom jih je osrečeval. Fanta sta hodila v šolo, Marija in Jure pa sta opravljala vsak svoje zahtevno delo. V prostem času se je Jure rad ukvarjal s slikarstvom. Sin Boštjan se spominja, da je tudi sinova spodbujal k risanju. Kljub temu pa se ni strinjal, da bi sin študiral slikarstvo, čeprav je za to imel veliko veselje in talent. Vedno je govoril, da je potrebno denar za življenje zaslužiti na bolj primeren način in da je za to primeren kakšen tehnični poklic.

Boštjan se takole spominja enega od skupnih slikarskih izletov: »V povezavi s slikanjem mi je zelo ostal v spominu dogodek, ko me je nekje ob koncu gimnazije peljal slikat hišo mojega pra-pra deda v Slovenskih Konjicah. Spomnim se s kakšno strastjo mi je pripovedoval in me učil, kako se slika v akvarelni tehniki. Razložil mi je vse podrobnosti te zelo zahtevne tehnike slikanja in me spodbujal k ustvarjanju. Akvarelna tehnika očetu zelo leži, ker je hiter in spreten in s to tehniko in spretnostjo lahko ujameš trenutek življenja in oče ga je znal vedno ujeti. Ob učenju tehnike slikanja mi je na zanimiv način razložil celotno zgodbo o mojem pradedu in njegovih starših in prastarših, ki izhajajo iz teh krajev.«



slika 49: DRUŽINSKA IDILA

(leta 1971; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Fanta sta si v najstniških letih omislila dolge lase, ki so očeta zelo motili, saj je menil da takšne pričeske za fante niso primerne. Ker sta pri dolgih laseh vztrajala kakšnih osem let, se Boštjan spominja, da je skoraj pri vsakem nedeljskem kosilu tekla debata o tem, da takšne frizure za fantovske glave res niso primerne.



slika 50: PO NEDELJSKEM KOSILU Z MAMO VERO
(leta 1978; lasje so še vedno dolgi; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Da jim v novem domu ni bilo vedno lepo, je nekajkrat poskrbela reka Savinja, ko je prestopila svoje bregove in poplavlila njihov dom. Jure se spominja, da je že nekajkrat moral umikati stvari v zgornja nadstropja. Po hudih borbah z uradniki na občini so končno dosegli, da so ob cesti postavili zid, ki jih bo verjetno obvaroval pred poplavami.



slika 51: DRUŽINSKA HIŠA MED POPLAVO
(leta 2005; Godčeva je hiša na desni; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Jure se je vedno rad ukvarjal s slikanjem. Po letu 1980 pa se je slikarstvu posvetil z veliko vnamo. Temu njegovemu hobiju so podredili tudi družinsko življenje, čeprav sta si Jure in Marija vedno znala vzeti čas za druženje s prijatelji.



slika 52: NA PRAZNOVANJU OB JURETOVEM 80. ROJSTNEM DNEVU (leta 2012; hotel Evropa Celje; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Jure je pred leti poskrbel, da imajo Godci urejeno moško linijo družinskega drevesa. Skrbno je zbral podatke o vseh moških prednikih svoje družine ter dodal svoje podatke in podatke svoji sinov. Za ostale potomce pa bo delo prepustil mlajšim rodovom. Ker fotografije najstarejših prednikov niso bile dosegljive, jih je Jure, po pripovedovanju, narisal kar sam.

<p>Jakob Godec 1 (oče Marije Godec)</p> <p>Datumi rojstva in smrti neznan Oče Marije Godec Oče: cca 1810 - 1850.</p> <p>Po utrnen predanju (Vir je Konrad Godec, pot. iz Lapišča) naj bi bil muzikant in naj bi prišel iz Samobora pri Zagrebu, ter se v Loza k oženil z Magdaleno rj. Levart.</p> <p>Pisarni viti so mi neznan.</p> <p>Imela sta hčer Marijo Godec</p>	<p>Jožet Godec 2</p> <p>Roj.: 21. I. 1809 na Vrhu 12 (Gabrovje 22) Umrl: 9. 10. 1890 kot gostilničar v Kranjcu.</p> <p>Prišel je kot konjski klopec, ter se priženoil k gostilničarjen hčerki in prevzel gostilno.</p> <p>Bil nezakonski sin Marije Godecroj. 29. 2. 1779, Kofja 43 bivd. bace v Vrhu, oče: Loce (čupinja Zorlavo) 165</p>	<p>Non Godec 3</p> <p>Roj.: 19. XI. 1858 v Kranjcu 68 Umrl.: 18. II. 1909, Godec, na Vrhu 12 (Loce)</p> <p>Metel-seliposednik Lastnik posestva na Dobru (Dobru, oče: Bilec, vrtovničar in žirani, bace in sestra: sestra: gosp. Kraljica Stara, (potenci) oče: on (Godce)).</p> <p>Pravosnanje pridobil z pastirskimi izpusti na 2. karstarijen!</p> <p>Imel je 4 otroci in 3 hčeri, a prva sinu z drugo pa in snega sina!</p> <p>Potenci tega pa so je zedaj v Kranjcu, Antončičev Godce. So je pravnica v daljavnosti, ki je drabinskih izpusti v Brdcah. Moje oče 1810 je bil v Kranjcu in je pred vseh nam!</p>

slika 53: NAJSTAREJŠI GODČEVI PREDNIKI



slika 54: DRUGI DEL DRUŽINSKEGA DREVESA

Sinova sta doštudirala in se zaposlila. Oba sta tudi doktorirala. Poročila sta se in si ustvarila družini. Jure in Marija sta ravno v teh dneh dobila svojega prvega pravnuka.

Jure in Marija sedaj uživata v pokoju, skrbita za druženje s prijatelji in s svojima sinova, ki živita v Ljubljani, ter z vnuki.



slika 55: TRI GENERACIJE GODCEV
(leta 2012; fotografija je iz družinskega albuma družine Godce)

SLIKARSTVO

Jure je že kot otrok zelo rad risal. Z velikim veseljem je uporabljal barve. Spominja se, da je že pri sedmih letih ustvarjal likovna dela. Ena najstarejših ohranjenih slik je slika domače hiše, ki jo je naslikal leta 1946.



slika 56: JURETOVA SLIKA DOMAČE HIŠE
(iz leta 1946)

Ljubezen do slikanje je Jure želel nadgraditi s študijem na likovni akademiji, a mu je oče to preprečil, saj je bil mnenja, da v slikarstvu ni kruha in da kot slikar ne moreš dobro poskrbeti za družino. Danes mu je Jure hvaležen, saj je prepričan, da je imel prav.

Se je pa Jure ves čas ukvarjal z risanjem, predvsem z risanjem portretov in karikatur.

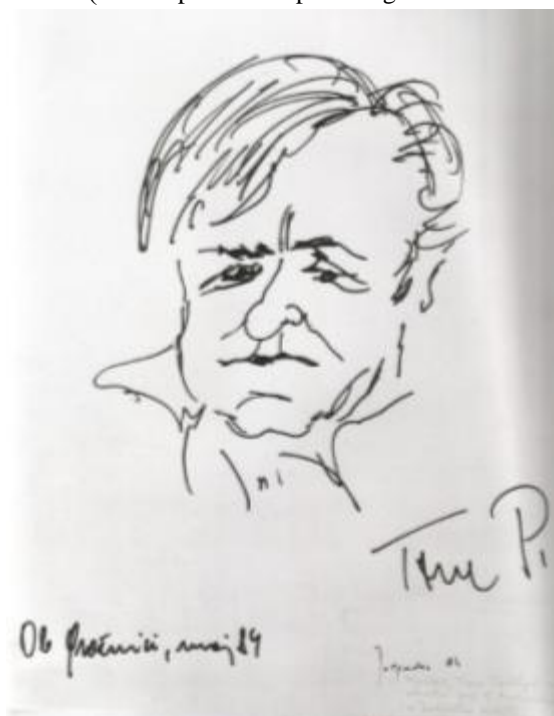
Čeprav mu je ena od karikatur skoraj preprečila dokončanje srednje šole, saj so ga zaradi karikature, na kateri je upodobil zahtevnega profesorja in svoje sošolce, skoraj izključili iz šole. K sreči je takrat profesor, ki je bil akademski slikar, v njegovem delu prepoznal Juretov talent in mu je omogočil, da je končal šolo ter mu pomagal tudi z občasnim likovnim izobraževanjem.

Med študijem, ko je bil večkrat v finančni stiski, si je z risanjem karikatur, ki jih je v različnih kavarnah narisal naključnim obiskovalcem, prislužil tudi kakšen denar.

Včasih se je s kakšno karikaturjo tudi marsikomu zameril, a je ljubezen do karikature, ki je pogosto le vizualni zapis in spomin na osebe, ki jih je srečeval, ohranil ves čas.

»Karikatura je vizualno likovno delo, s katerim pretirano in popačeno prikazujemo vizualne lastnosti, neko stanje ali dogodek. Karikatura, predvsem politična, je bolj kot vsa druga umetnost podvržena vsakdanjim kritikam in komentarjem. Zastopa karikaturistov pogled na svet in dokler je le-ta predstavljen na smešen, vendar ne žaljiv način, je vsekakor dobrodošla spremljevalka našega

vsakdana. Ima lahko velik vpliv na javnost, lahko je kot močno orožje. ... Njena objava lahko v časopisih povzroči negativne posledice. Vendar pa prava karikatura ni sovražna in ni uperjena proti nekaterim posameznikom ali skupinam. Karikatura je med nami zato, da na bolj ali manj drzen način beleži sedanost in na zabaven način spodbuja k razmišljanju. To je umetnost, ki je sposobna nenehno presenečati in šokirati.« (vir: <https://sl.wikipedia.org/wiki/Karikatura>; 27. 2. 2018)



slika 57: KARIKATURA IGRALCA IN REŽISERJA TONETA PARTLJIČA
(iz leta 1984)

V karikaturah je na nekem izobraževanju upodobil tudi celotno vodstvo tovarne Aero. Karikature še danes hrani tedanji direktor Aera, gospod Milan Zupančič.



slika 58: KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 1
(iz leta 1985; Milan Zupančič, direktor; Jože Jakop, pomočnik direktorja; g. Kramberger, direktor TOZD kemija;)



slika 59: KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 2
 (iz leta 1985; Jelisaveta Podgornik, direktorica TOZD kemija Šempeter; Drago Vračun, direktor TOZD grafika; Harald Karner, komercialni direktor)



slika 60: KARIKATURE VODILNIH DELAVCEV AERA CELJE / 3
 (iz leta 1985; Marija Marulec, kadrovnica; ga. Janušič, tajnica; Jure Godec, pomočnik direktorja)

Vrsto let je Jure slikal le za zabavo in ob redkih prostih trenutkih, nato pa ga je ljubezen do slikanja premamila in v poznih sedemdesetih letih se je začel s slikanjem ukvarjati intenzivno.

Najprej je ustvarjal risbe, ki so nastajale s tušem in trstiko, ki je omogočala risanje tankih in debelih črt. Dodajal jim je barve in ustvarjanju podredil številne proste ure.



slika 61: PIRANSKE ULICE
(slika s tušem in trstiko)



slika 62: RIBIŠKE LADJE
(slika s tušem in trstiko)

Kasneje pa se je posvetil akvarelu.

Svojo prvo samostojno razstavo je imel 11. septembra 1981 v foyerju Slovenskega ljudskega gledališča v Celju. Razstavo si je ogledal tudi akademski slikar Alojz Zavolovšek. Juretu so ga predstavili kot mojstra akvarela. Ker je Jure zelo rad ustvarjal v akvarelni tehniki, je g. Zavolovška vprašal za mnenje o njegovih akvarelih. Bil je kar precej šokiran, ko mu je rekel, da »akvareli niso bog ve kaj«. Ga je pa g. Zavolovšek takrat povabil na tečaj, ki se ga je Jure z veseljem udeležil.

Jure se je v naslednjih letih udeležil številnih tečajev, ki so jih organizirala različna likovna društva (Društvo šaleških likovnikov v Velenju in Šoštanju, Zveza kulturnih društev Slovenije, Likovna akademija v Ljubljani in Novem mestu...).

Uspešno je opravil tečaje pri priznanih likovnih pedagogih: tečaj renesančne risbe pri akademski kiparki Dubi Sambolec, tečaj risbe pri prof. dr. Jožetu Muhoviču, tečaj kiparjenja v glini pri akademski kiparki Alenki Vidergar, slikarstvo pri akademskem slikarju Andreju Trobentarju, akvarel pri akademskem slikarju Alojzu Zavolovšku, tečaj kompozicije pri akademskem slikarju prof. Tonetu Račkem, in grafiko v grafični delavnici Arpada Šalamona.

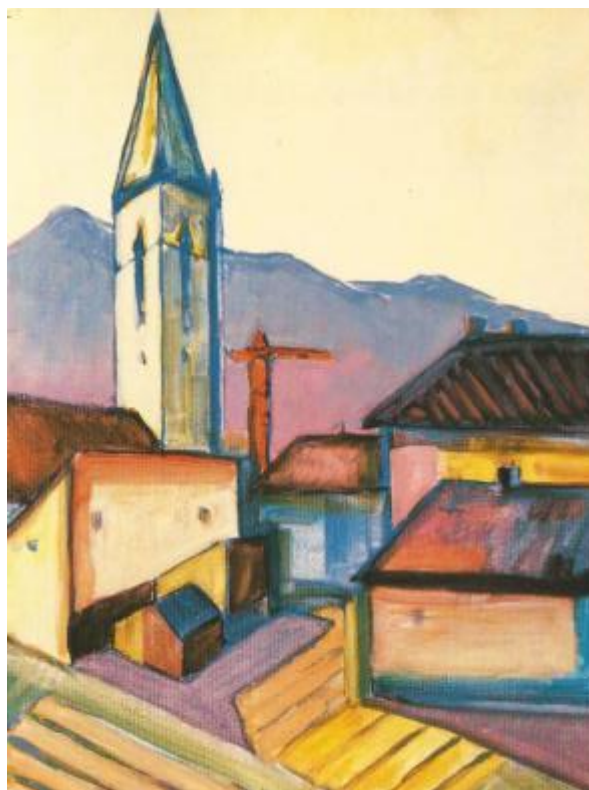
Preizkusil se je v številnih likovnih tehnikah. Kaj kmalu je ugotovil, da se kiparstvu ne bo posvečal, čeprav doma hrani tudi nekaj svojih kiparskih del. Tudi oljna tehnika ga ni navdušila, saj je ugotovil, da oljne barve sčasoma začnejo bledeti.

»Slikanje z oljnatimi barvami je proces slikanja s pigmenti, ki so pomešani s suhim oljem. Slikarji so uporabljali različna olja za enake pigmente, odvisno od specifičnega pigmenta in efekta, ki so ga želeli doseči.« (vir: https://sl.wikipedia.org/wiki/Oljno_slikarstvo; 27. 2. 2018)



slika 63: ENO JURETOVIH KIPARSKIH DEL

(portret, za katerega mu je pozirala gospa Andreja Koblar, republiška koordinatorica za amatersko dejavnost kulturne skupnosti Slovenije)



slika 64: NASTALE SO TUDI OLJNE SLIKE – MOJE MESTO
(iz leta 1985; Moje mesto)

Po številnih poskusih v raznih tehnikah se je nekako najbolj našel v akvarelni tehniki.

»Akvarel: Z akvarelnimi barvami se lahko slika tako na suho kot na mokro podlago. Barve se redči z vodo in s čopiči nanaša v prosojnih nanosih, praviloma od najsvetlejšega do najtemnejšega tona. Zaradi prosojnosti barv se pri akvarelu ne uporablja bele barve njeno vlogo prevzame papir. Izvajanje akvarela zahteva od slikarja izkušnje, hitrost in natančnost, saj se barve hitro sušijo. Slike, izdelane v tehniki akvarela, so značilno živih barv.«

(vir: <http://eucbeniki.sio.si/lum/3175/index4.html> ; 27. 2. 2018)

Sčasoma se je razvil v enega najboljših slovenskih amaterskih akvarelistov. O njegovem slikarskem razvoju je likovna kritičarka, prof. Marlen Premšak, v katalogu ob Juretovi razstavi zapisala: »Celjski slikar Jure Godec nikoli ni samozadosten, vedno išče nekaj novega, nekaj, kar bi lahko upodobil po svoji duši, na svoj koloristično tako bogat in s pridobljenimi znanji ter izkušnjami tudi drzen način. Pisalo se je leto 1980 ali kakšno leto kasneje, ko se je Jure Godec nenedoma, odgovorno in samozavestno pojavil v slovenski likovni stvarnosti, z akvareli in risbami s specifično motiviko morja, obmorsko pokrajino in ribiški čolni, ki so bili na začetku pravzaprav njegov nepogrešljivi simbol. Od tod dalje je rasla njegova strast po sončni svetlobi, po barvah, razlitih v stotinah različic, ki jih je mogoče zaznamovati v njemu še vedno najljubšem in najzanimivejšem likovnem izrazilu, v akvarelu.« (katalog ob razstavi v Slovenski Bistrici; 2004)

»Jure Godec, pred desetletjem in več smo ga poznali predvsem kot duhovitega karikaturista, je svojo kontinuirano likovno pot začel na nič kaj preprosti stopnji. V stotinah in stotinah akvarelnih listov, z različnimi osnovami in barvami, je z neustavljivo slo nastajal izdelek za izdelkom, uspeli so se mešali z manj uspelimi poskusi, da bi slednjič on zavladal materialu in si ga v ustvarjalnem aktu docela podredil. Prej v celoti prevladujoči posnemovalni princip – izbiral si je likovno zanimive motive obrežij, gorskega sveta, krških hiš, zelenih štajerskih dolin in številnih drugih okolij, v katerih se je združeval – v mehkih, razlitih, nežnih, občutenih, zniansiranih barvah le s tu in tam ostreje, kontrastneje zarezanimi barvnimi gmotami, začenjajo pri zrelem ustvarjalcu zamenjevati bolj likovni, slikarski interesi, koloristični odnosi, poante, razmerja, zakonitosti psihovizualnega doživljanja, vplivanja in reagiranja.

V razvojnem loku Jureta Godca mikajo in izzivajo torej prvenstveno likovni problemi. Kje so meje akvarela, do kod zagovarjati njegovo čistost, mehkost, razlitosost, kje se prepustiti ostrejšemu razmejevanju, vdorom drugih tehnik. Kako z akvarelnimi sredstvi prepričljivo upodobiti portretirance oziroma človeške like, kako se lotiti ženskega akta, kako torej in do kod raztegniti ikonografski krog tehnike, ki je skozi slovensko tradicijo vezana na krajinarstvo.« (katalog ob razstavi v Radencih; 1985)



slika 65: ČOLNI V LUŽNJANU
(akvarel)



slika 66: IZOLA
(akvarel)



slika 67: ČOLN V SAVUDRIJI
(akvarel)



slika 68: POHORSKI POTOK
(akvarel)



slika 69: OB MURI
(akvarel)



slika 70: CVETJE – TELOHI
(akvarel)



slika 71: JEZERO
(akvarel)



slika 72: MALI RIBIČI
(akvarel)



slika 73: SLAP – ROBANOV KOT
(akvarel)



slika 74: KNAP
(akvarel)

Kasneje se je Jure posvetil akrilu. »Akril: v dolgi zgodovini umetniškega slikanja so akrilne barve relativno nov medij. Na trgu so se pojavile v sredini 1950. let, a potrebno je bilo kar nekaj časa, da so jih umetniki sprejeli. Do takrat so slikarji namreč pretežno uporabljali oljne, tempera in vodene barve. Izkazalo pa se je, da jih akrilne barve ne le dosežajo, ampak imajo tudi nekaj prednosti. Predvsem imajo kratek čas sušenja, so obstojne in čiste ter nimajo neprijetnega vonja (redčijo se z

vodo). Z njimi lahko slikamo od nežnih a živahnih lazurnih (prosojnih) motivov do težkih pastoznih (debelih) slikarij.« (vir: <http://www.saji.si/trgovina/osnove-slikanja-z-akrilnimi-barvami.html>; 27. 2. 2018)



slika 75: POD TRIGLAVOM
(akril)



slika 76: BOR NA KAMENJAKU
(akril)



slika 77: MESTNA HIŠA V CELJU
(akril; v spodnjem desnem kotu sta Jure in Marija)



slika 78: TRIGLAV
(akril)



slika 79: SOLINE
(akril)



slika 80: SUPER NOVA
(akril)

Ob Juretovi razstavi v Velenju leta 1991 je likovna kritičarka, gospa Milena Koren Božiček, zapisala: »Jureta Godca prepoznamo predvsem po krajinah v akvarelu, s katerimi si je pridobil simpatije obiskovalcev in poznavalcev slikarstva. Sproščene poteze in zračnost v slikanju so potrdilo za dopadljive pejsaže, ki jih je v Godčevem slikarstvu največ. Svoj kolorizem izživlja z največ energije, z ekspresivno močjo dematerializira videno še z emocionalnimi akcenti.

Iščoč maksimalne rezultate se je oddaljil od akvarela in poskusil s kolažem. Ta ga še posebno privlačuje in s pomočjo povezav in posnemanja začetnikov tovrstnega slikarstva, ustvarja ambiciozne likovne igre. Ob takem dograjevanju zagrizeno spremlja vsa gibanja v naši umetnosti in jim poskuša slediti na lasten način. Zelo radikalno spremlja vsa nova gibanja, svoja iskanja navezuje nanje in bogati svojo likovno govorico. Risba mu je podlaga in jo vključuje v vseh tehnikah. Vse to nadgrajuje še z grafiko-monotipijo.«



slika 81: ŠOLA SV. KLIMENTA V OHRIDU
(kolaž)



slika 82: DRUŽINA
(kolaž)



slika 83: SENCA
(kolaž)



slika 84: MOJSTER V SVOJEM ATELJEJU
(leta 2003; fotografija je iz kataloga ob razstavi v Mežici leta 2003)

Obiskovalce razstave, ki jo je imel leta 2012 v Ljubljani, je prevzela tudi slika Danes grofje celjski in nikoli več, ki jo je naslikal v tehniki jajčne tempere. O sliki je likovna kritičarka, gospa Polona Škodica, zapisala: »Posebne pozornosti bo gotovo deležna velika kompozicija Danes Celjski grofje in nikoli več, v tehniki jajčne tempere. Čeprav je premišljeno stkana iz zgodovinskega spomina, vendarle s posebnim namenom metaforično in simbolno nagovarja predvsem svet naše sedanjosti«



slika 85: DANES GROFJE CELJSKI IN NIKOLI VEČ
(jajčna tempera)

Jure je v iskanju vedno novega oblikoval tudi lastno tehniko slikanja, ki jo je poimenoval Tretje oko. Pri ustvarjanju se je zatekel v svoj fantazijski svet. Dalaj Lama je o Tretjem očesu zapisal: »Levo oko vidi mesečno svetlobo. Desno oko vidi sončno svetlobo. Tretje oko pa vidi to, kar ta dva ne vidita.«

Jure pravi, da so to risbe iz podzavesti. Najprej z monotipijo (grafična tehnika pri kateri se lahko naredi le en sam odtis) naredi odtis. Na ploščo nanese barve v neurejenem razporedu in naredi odtis. Šele ko se posuši, si ogleda, kaj bi lahko narisal. Odloči se na osnovi trenutne asociacije. Sliko dokonča s tušem in s trstiko.

Likovna kritičarka, gospa Polona Škodica je o tej tehniki zapisala: »Fenomene krajine, forme in barve pa lahko pojmuje tudi globlje doživljajsko in razmišljajoče – kot simbole univerzalnega kozmičnega prostora, kjer vzporedno lahko izraža tudi svoj notranji jaz, svojo podzavest.«

Likovni kritik, gospod Jože Matijević, je o Juretovi novi tehniki in njegovih stvaritvah v tej tehniki zapisal: »Najbrž bi med nami težko našli človeka, ki v svojem spominu ne bi nosil vsaj nekaj za razplet življenjskih dogodkov pomembnih vtisov kot sestavni del lastne biografije. Sposobnost sprejemanja vizualnih, slušnih in čutnih dražljajev je dana domala vsem ljudem, med njimi pa ni

prav veliko tistih, ki začitijo nepremagljivo željo in potrebo, da te dražljaje reproducirajo in izrazijo v obliki glasbene, literarne, likovne ali kakšne drugačne ustvarjalne energije. Na vprašanje »zakaj se v ustvarjalnih ljudeh sproži izrazni impulz realnih in iracionalnih, včasih povsem subjektivnih doživetij iz njihovega notranjega sveta mimo objektivne realnosti«, je težko ali skoraj nemogoče odgovoriti, je pa ob tem zanimivo, da sleherni ustvarjalec doživlja transpozicijo teh dražljajev kot neko nepojasnjeno primerno zadovoljstvo.

Slikar, grafik in oblikovalec Jure Godec nam v svojem najnovejšem, po obsegu sicer skromnem, v likovnem in sugestivnem pogledu, po nedvomno prepričljivem ciklusu svojih podob, ki so tudi po tehnični plati izvorna novost, ponuja svojevrstno, globoko intimno osebno izpoved. Tokrat se je slikar odločil, da nam z vizualizacijo lastnega, v podzavest potlačenega spomina v prepletu z imaginarnim, osvetli svojevrstne likovne rešitve.

Dramaturgija Godčevih podob v pričujočem ciklusu, ki ga je avtor poimenoval Tretje oko, je povsem spontana in nenadzorovana, slikar pa jo doživlja kot sanje, ki obstajajo izven njegove zavestne domišljije. Zavest o resničnosti je zabrisana, skozi kopreno podzavesti pronicajo na površje podobe, ki jih poskuša poistovetiti z dogodki v korelaciji z izkušnjami iz realnega sveta. Zgodba njegovih slik poteka na več ravneh, ki se med sabo dopolnjujejo in vplivajo druga na drugo. V medsebojnih prepletih lahko izluščimo metafizične prvine, ki neposredno simbolizirajo tesnoba vprašanja ontogeneze, lastnega obstoja in preživetja. Problemi spolnosti so nakazani fragmentalno in na simbolni način pojasnjujejo in ponazarjajo zadrege v obdobju zorenja in odraščanja. Ob vsem tem pa se, v bolj ali manj simbolni obliki, kaže slikarjeva zaskrbljenost, duševne stiske in tesnoba zaradi osamljenosti, ki se pri njem izraža kot posledica kompleksnosti civilizacije (Spreletel me je občutek, da sem strašno sam...)

V svetu teh simbolov je analogija s slikarjevo življenjsko izkušnjo več kot očitna in se po likovno vsebinski plati kaže v soodvisnosti svetlobe in senc, krepkih barvnih kontrastov in močnih kontur risbe. Čeprav so podobe izključno plod avtorjeve podzavestne reminiscence, pa imajo v sebi nekaj predčasnega, so njegove anticipacije, ki bi izgubile sleherni pomen in smisel, če bi jih razčlenjevali, proučevali in vrednotili zgolj s čisto vzorčnega stališča. Ravno zato je avtorjeva usmeritev k likovnemu cilju izražena v obliki simbolov in prispodob in ne v preprosti pripovedni jasnosti pustolovske zgodbe ali konceptualne racionalnosti. Ciklus deluje kot celota v kateri posamezna slika ponazarja določen fragment zapletenega duševnega procesa.

Na slikovnih podlagah, na katere je avtor s tehniko monotipije odtisnil imaginarni prostor, so zaživele fantazmagorije, deskriptivne podobe nezavednega. Sinteza zavestne duševne dejavnosti, ki jo ponazarja likovno ustvarjalni akt od priprave papirja in barv do odtisa in izvedbe figuralne kompozicije z močno naglašeno risbo in nezavedne psihične dejavnosti, ki jo manifestira dramatična vsebina Godčevih sanjskih vizij, je pravzaprav bistvo njegovega ustvarjalnega dela. Slikar je s ciklusom svojih izjemnih podob dopolnil trditev, da umetnost nenehno prodira v psiho in da se psihično vseskozi zapisuje v umetnost.« (katalog ob razstavi v Slovenski Bistrici leta 2004).



slika 86: MODREC
(tretje oko)



slika 87: DEKLE IZ SANJ
(tretje oko)



slika 88: VSI MOJI LJUDJE
(tretje oko)



slika 89: SPRELETEL ME JE OBČUTEK, DA SEM STRAŠNO SAM
(tretje oko)



slika 90: DVOJE SONC
(tretje oko)



slika 91: VELEMESTO
(tretje oko)



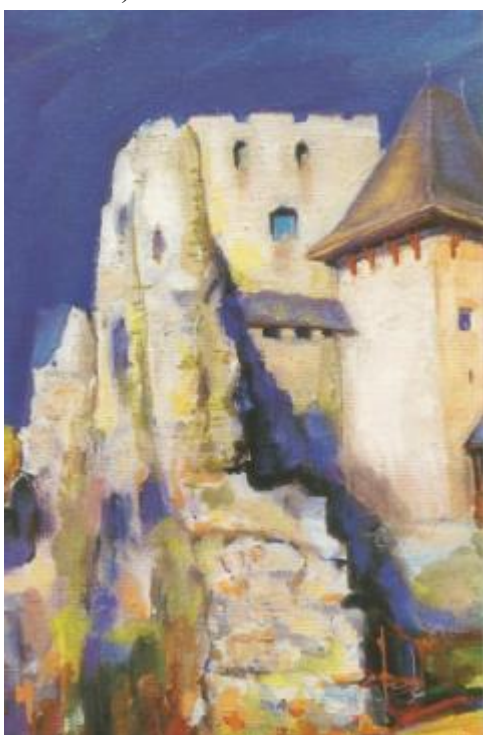
slika 92: VSI MOJI
(tretje oko)

Jure v času svojega likovnega udejstvovanja sodeluje pri številnih likovnih sekcijah. Aktivno sodeluje pri Društvu Šaleških likovnikov, Društvu samorastnikov Ljubljana, Likovni sekciji KUD Svoboda Gaberje Celje, Udruženje likovnih i književnih stvaralaca Pula (Hrvaška) in pri celjski likovni skupini Pro tempore, ki predstavlja svojevrstno produkcijo del različnih avtorjev, ki jim je cilj druženje in ustvarjalna vnema, napredek pri delu in vsakoletne predstavitve širši javnosti doma in v tujini.



slika 93: MED USTVARJANJEM
(leta 2012; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

O Juretovem slikarskem delu je likovna kritičarka, gospa Marlen Premšak, zapisala: »Jure Godec že dolgo ni več likovni amater, pač pa je ustvarjalec, ki mu je treba priznati, da je likovni ljubitelj v pravem pomenu besede, ljubiteljstvo pa v njegovem primeru pomeni morebiti celo več kot za marsikaterega slikarja z akademskim nazivom. V dvajset in več letih je napravil ogromen in raznolik opus, zgrajen na pravilih klasične renesančne risbe, pridobljenih veščin in slikarskih znanj, na osnovi česa si je potlej lahko privoščil poigravanja, odklone in različne radožive poskuse, ki so iz njega napravili mojstra. Pa vendar ponovimo – Jure Godec je prvenstveno svojevrsten slovenski akvarelist in kot takšen se zapisuje v sodobno slovensko likovno ustvarjanje.« (iz kataloga ob razstavi v Mežici 2003).



slika 94: STARI GRAD S STOLPOM
(akvarel)

V obdobju likovnega ustvarjanja je s svojimi slikami sodeloval na več kot sto skupinskih razstavah in imel več kot sto samostojnih razstav, ki jih je pripravil v Sloveniji in v drugih državah.

Med pomembnejšimi samostojnimi razstavami so bile:

- 1981 – Celje
 - Radenci
- 1982 – Medvode
 - Šempeter
 - Brežice
- 1983 – Novo mesto
 - Celje
 - Rogaška Slatina
 - Laško
- 1984 – Šoštanj
 - Rogaška Slatina
 - Laško
- 1985 – Radenci
 - Medvode
- 1986 – Zürich (Švica)
- 1987 – Piran
- 1988 – Zürich (Švica)
 - Novo mesto
- 1989 – Zagreb (Hrvaška)
 - Amsterdam (Nizozemska)
- 1991 – Celje
 - Velenje
 - Ljubljana
- 1993 – Graz (Avstrija)
 - Kapfenberg (Avstrija)
 - Velenje
 - Shoevde (Švedska)
 - Celje
- 1994 – Graz (Avstrija)
 - Žalec
- 1995 – Šmarjeta
- 1996 – Novo mesto
- 1997 – Slovenske Konjice
- 1998 – Celje
- 1999 – Novo mesto
- 2000 – Velenje
- 2001 – Celje
- 2002 – Pula (Hrvaška)
- 2003 – Mežica
- 2004 – Slovenska Bistrica
- 2010 – Ljubljana
- 2012 – Pomer (Hrvaška)
- 2013 – Velenje
- 2014 – Šoštanj



slika 95: MED POSTAVLJANJEM RAZSTAVE V KLINIČNEM CENTRU LJUBLJANA
(leta 2010; ga. Dunja Kovačič med razvrščanjem Juretovih likovnih del;
fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Leta 2010 sta imela v Kliničnem centru v Ljubljani skupno razstavo Jure Godec in njegova vnukinja Maša Godec, ki je prav tako likovno nadarjena.



slika 96: JURE IN MAŠA PO ODPRTJU RAZSTAVE V KLINIČNEM CENTRU LJUBLJANA
(leta 2010; na razstavi v Kliničnem centru v Ljubljani; fotografija je s spletne strani Kliničnega
centra v Ljubljani: <http://www.kudkcmf.si/si/galerija-popup.php?kaz=&vsebina=1038&naci=foto&fotka=3207>; 27. 2. 2018)

Ob Juretovih razstavah so bili večkrat objavljeni članki tudi v medijih.



slika 97: ČLANEK IZ NOVEGA TEDNIKA
(Novi tednik, 12. 11. 1998; letnik 52; številka 45)



slika 98: ČLANEK O ODMEVNI RAZSTAVI V KLAPFENBERGU
(Novi tednik; 4. 3. 1993; letnik 48; številka 9)

Jure je veliko svojih slik tudi podaril v dobrodelne namene. Njegova dela krasijo hodnike Univerzitetnega kliničnega centra v Ljubljani, pa stene hodnikov in sob hotela Planja v Zrečah, hodnike številnih delovnih organizacij in šol. Za njegova donatorska dela mu je zelo hvaležen tudi prijatelj, dr. Aleksander Doplihar, ustanovitelj »pro bono« ambulant v Sloveniji. To so ambulante s posvetovalnico za osebe, ki nimajo zdravstvenega zavarovanja. Juretova dela krasijo tudi hodnike teh ambulant.



slika 99: JURETOVE SLIKE NA STENAH UKC LJUBLJANA
(fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)



slika 100: ENA OD SOB HOTELA PLANJA V ZREČAH
(slika je s spletne strani hotela Planja; <https://www.booking.com/hotel/si/planja.sl.html>; 28. 2. 2018)

NAGRADE IN PRIZNANJA

Za likovnega ustvarjalca so prav gotovo veliko priznanje že občudovanja njegovih likovnih stvaritev, ki jih ob pogledu nanje izražajo številni obiskovalci razstav. Morda so pomembni tudi glasni komentarji: »Tole ti je pa res uspelo.« ali »Tale pa izgleda kot bi gledal fotografijo, saj daje vtis resničnosti.«

Posebno priznanje so tudi pozitivne ocene njegovih del, ki so jih zapisali številni likovni kritiki.

Poleg vseh teh pa je Jure Godec prejel tudi številne nagrade in priznanja na likovnih kolonijah. Čeprav o nagradah ne govori rad, nam je zaupal, da je na nekatere od prejetih še posebno ponosen. Omenimo le nekaj najpomembnejših nagrad.

Že leta 1984 je na 5. likovni kolonij »3. julij« v Velenju prejel prvo nagrado za akvarel.

Prvo nagrado je dobil tudi na koloniji Piran 1987.

Tudi na vsejugoslovanski koloniji v Dušniku pri Nišu je dobil prvo nagrado. To je bilo leta 1987, ko so se odnosi v naši stari domovini že malo poslabšali. Kljub vsemu se je Jure odločil, da je na kolonijo odšel in tam ustvarjal v idiličnem okolju, ki ga sestavlja sedem vasi. Spomni se, da so ob večerih lahko opazovali na milijone kresnic.

Prvo nagrado je za svoje delo prejel tudi na koloniji Zreče 1998.

Istega leta je dobil tudi prvo nagrado na koloniji Relika v Trbovljah.

Na največji Slovenski likovni koloniji slikarjev in kiparjev »Triglav« na Pokljuki je prejel več prvih in drugih nagrad. V najlepšem spominu mu je ostala nagrada, ki jo je prejel leta 1996 za sliko z naslovom Triglav, ki ima globlji pomen, saj je na njej prikazal Triglav, ki nam ga želijo Italijani ukrasti (borba za mejo), nagrada, ki jo je prejel med več kot 150 slikarji, med katerimi so bili tudi številni akademski slikarji. Slika še danes visi v generalštabu slovenske vojske.



slika 101: JURE IN MARIJA PRED NAGRAJENO SLIKO TRIGLAV
(1996; fotografija je iz družinskega albuma družine Godec)

Leta 1985 je Jure za svoje likovne dosežke prejel Srebrno Napotnikovo značko.

Zaradi številnih donatorskih del in večletnega uspešnega sodelovanja z Univerzitetnim kliničnim centrom v Ljubljani, so mu podelili častno članstvo.



slika 102: LISTINA ČASTNEGA ČLANSTVA

Med drugim je Jure prejel tudi več prvih in drugih nagrad na kolonijah »3. julij« v Velenju in več nagrad in priznanj na največji likovni koloniji slikarjev in kiparjev »Triglav« na Pokljuki.



slika 103: PRIZNANJE OB ENI OD NAGRAD NA POKLJUKI

Ker je reden obiskovalec slikarske kolonije na Pokljuki, so mu ob dvajseti obletnici te likovne kolonije podelili tudi priznanje za dolgoletno sodelovanje.



slika 104: PRIZANNJE ZA DOLGOLETNO SODELOVANJE NA KOLONIJI TRIGLAV

Leta 2010 mu je celjski župan, gospod Bojan Šrot, ob jubilejni razstavi, ki jo je Jure imel v Muzeju novejše zgodovine Celje, izročil spominsko kristalno čašo.



slika 105: KRISTALNA ČAŠA – DARILO ŽUPANA MOC

O razstavi, ki jo je imel Jure v Muzeju novejšje zgodovine v Celju in o predaji kristalne čaše so pisali tudi v medijih.



Razstava Jureta Godca

V Muzeju novejšje zgodovine v Celju so minuli petek odprli jubilejno razstavo likovnih del Celjana Jureta Godca. Ob tej priložnosti je celjski župan Bojan Šrot slikarju izročil spominsko kristalno čašo.

Jure Godec, ki se je doslej predstavil že na več kot sto razstavah doma in po svetu, ni bil nikoli samozadosten, vedno išče nekaj novega, kar bi lahko upodobil po svoji duši, na svoj koloristično bogat in tudi drzen način, je razstavo pospremila umetnostna kritičarka Marlen Premšak Sever.

LOJZE OJSTERŠEK

slika 106: ČLANEK O PREDAJI KRISTALNE ČAŠE
(Novi tednik; 9. 11. 2000; letnik 54; številka 45)

DRUGI O JURETU GODCU

Dr. Aleksander Doplihar; prijatelj, ustanovitelj »pro bono« ambulant v Sloveniji (Kamnik)

»Prijatelj-umetnik-akvarelist-karikaturist, ribič-plavalec-vaterpolist- donator...

Najini življenjski poti sta se križali že v prejšnjem stoletju – kaj stoletju – tisočletju. Skoraj v času dinozavrov. In prijateljstvo traja vse do današnjih dni – skupno preko šestdeset let.

Takrat v Celju še nismo imeli plavalnih bazenov. Skupina prijateljev, v kateri je bil tudi Jure, smo si za svoj »bazen« izbrali »tomf« na Savinji pod levškim mostom (kraj Levec pri Celju). Zato nas je konkurenca z Brega (del Celja) imenovala Tomfarji. Ustanovili smo Železničarski plavalni klub Celje in se vključili v Slovensko plavalno ligo.

Ker v Celju nismo imeli bazena, smo trenirali v Laškem, v Rimskih Toplicah in v Preboldu. Na »intenzivne treninge« pa smo običajno za tri tedne hodili v Velenje ali v Konjice.

Leta 1954 je Jure v Velenju »pustil na pašo« svojo umetniško dušo in v Kroniki plavalnega kluba na humoren način in s karikaturami ovekovečil takratne dogodke.

Takrat sem bil že nekoliko »bolj obilen« in ko sem Juretu predlagal, da tudi mene ovekoveči, mi je skozi smeh odgovoril, da bi me z veseljem, a ima premajhen kos papirja.

Neko popoldne smo v prostem času igrali nogomet. Jure je bil nekoliko preveč zagret in njegov nožni palec je končal v zadnji plati enega od igralcev. Palec je dobil lepo modro barvo, njegov volumen pa se je večkratno povečal. Kot »strokovna oseba« (študent medicine) sem ugotovil, da nujno potrebuje dodatno strokovno pomoč. Mavec, ki ga je dobil v Celju, je prekinil Juretov vodni trening.

Tekmovalni program nas je vodil tudi v Ilirsko Bistrico. Ob hotelu je tekla manjša rečica. Po krajšem ogledu je Jure ves navdušen ugotovil: »Glejte, koliko rib je v potoku,« in že je bil v vodi. Ribe so kar deževale na cesto, mi pa smo jih pobirali v mornarske vreče – borše, ki so bile obvezni sestavni del športne opreme. V hotelu so nam nato pripravili slastno večerjo, Jure pa je samo še utrdil svoj sloves odličnega ribiča – ne samo s trnkom, ampak tudi z golima rokama.

Ob bazenu v Konjicah je tekel majhen potok. Jure je kmalu ugotovil, da v njem plavajo potočni raki. Izkazal se je tudi kot odličen rakolovec. Raki so ponoči pobegnili iz posode v kateri so bili in na svoji poti v svobodo zašli v šotore, v katerih so spala dekleta. Vriski in cviljenje prestrašenih deklet so hitro prebudili celotni tabor. Zabava je bila popolna.

Ko smo nekega jutra sedeli ob robu bazena in čakali na začetek treninga, je s treningom začel le naš »dolgoprogaš« Puba. Jure je zamišljeno gledal plavalca in začel modrovati: »Puba Pa Plava, Pa Plava, Pa Plava Po Prvi Progi. Poslušaj puba! Prenehaj Plavati Po Prvi Progi! Puba Pa Plava, Plava, Plava. Pa Pride Policaj, Pa Pravi: Poslušaj Puba, Prenehaj Plavati Po Prvi Progi. Puba Pa Plava, Plava, Plava...

Tako ej Jure svojo hudomušnost izrazil tudi v besedi, ne samo v sliki.

Zadnja leta smo se mladostni prijatelji in sošolci skoraj vsak mesec sestajali v gostilni Amerika v Celju. Pa zakaj ravno v Ameriki, so spraševale naše »boljše polovice«. I, zakaj, je vedel Jure – ker za Ameriko sedaj ne potrebujemo vstopne vize.

Jure kot donator je veliko svojih del podaril raznim zdravstvenim ustanovam. Z njegovo pomočjo – donacijo – smo okrasili tudi stene ambulanta za ljudi brez zdravstvenega zavarovanja v Ljubljani in v Mariboru, ki sem jih pomagal ustanoviti.

Kot plavalci in kot vaterpolisti smo se na bazenih ali na Savinji srečevali skoraj vsak dan. Pozneje so nas službe raztresle po celi Sloveniji. Svoje nekdanje prijateljstvo in druženja pa smo obnovili ob upokojitvi. Spomini na plavalna leta so nam dali obilo tem za veselo in spominov polno druženje.

Lep pozdrav in obilo uspeha pri vajinem delu!«

g. Aleksander Kokot, študijski kolega in prijatelj (Domžale)

»Spoznala sva se na Fakulteti za metalurgijo v Ljubljani leta 1953.

Skupaj sva opravila preko deset izpitov. Nisva samo študirala. Skupaj smo hodili na izlete z najinima bodočima ženama. Na izlete nas je vozil Jure, saj je imel že takrat avto – Olimpijo.

Jureta sta leta spremljala njegova najljubša hobija: ribolov in slikarstvo.

Naša druženja so bila vedno zelo prijetna in zanimiva.

Zanimiv je bil tudi najin izpit iz mineralogije. Ker je bil rok za izpit dan iznenada, sem ga šel iskat v Črno pri Kamniku, kjer je takrat stanoval s starši. Seveda sem ga našel v potoku, kjer je lovil ribe. Ker se je mudilo, se ni imel časa preobleči in je tako v ribiški obleki in v ribiških škornjih šel z mano na izpit. Oba sva izpit uspešno opravila.

Vsako snidenje nas je razveselil s kakšno njegovo sliko in s poročili o njegovih številnih razstavah po vsej Sloveniji in tudi v tujini.

Vsa leta smo ostali prijatelji in si skupaj ogledali lep del Slovenije.

Jure je tudi zelo gostoljuben. Pri njemu na Polulah sem prvič jedel prekajene postrvi, ki jih je on sam prekadal. Kadar smo bili pri njemu na njegovem vikendu, nas je vozil z njegovim čolnom na otoke pri Puli, kjer smo uživali, brez da bi nas motili drugi turisti.

Ker sva oba že nekaj časa v pokoju, je druženj malo manj, četudi bi nama obema malo več kontakta zelo koristilo, da bi lahko podrobno razpravljala o minulih časih.«

g. Jernej Kostajšek, sodelavec (Ptuj)

»Jure Godec je moj študijski kolega, s katerim sem služboval v tovarni Impol v Slovenski Bistrici v 60-tih in 70-tih letih prejšnjega stoletja. Stanovali smo v isti stolpnici. Seveda smo se veliko družili in marsikaj počeli skupaj.

Bil je vnet ribič, dober gobar, smučar, graditelj aluminijevih čolnov, amaterski režiser filma o stari kovačiji v Zg. Bistrici in še mnogo tega. Pogumno se je lotil različnih dejavnosti. Z njim ni bilo nikoli dolgočasno.

Marsikaj se je v tem času pripetilo, dostikrat tudi kaj smešnega. Spominjam se dogodka, ko je po uspešnem ribarjenju njegov avto vsak dan bolj smrdel, ko smo se skupaj vozili v službo. Tega seveda ni priznal, dokler se ni izkazalo, da že nekaj dni s seboj vozimo mrtvo ribo.

Bil je tudi dober strokovnjak. Z inovativno izdelavo orodja za stiskanje aluminijevih parapetnih plošč večjih dimenzij je omogočil izdelavo ene od prvih visečih aluminijevih fasad (fasada zgradbe bivše trgovske hiše Metalka v centru Ljubljane), s katerimi je Impol odprl novo področje gradnje fasad v tedanji Jugoslaviji in se z njimi uveljavil tudi po svetu.

V spominu mi je ostalo tudi strokovno izpopolnjevanje v Italiji, ko sva mesec dni v italijansko-ameriški tovarni skupaj proučevala tehnologijo valjanja aluminjskega traku. Kasneje sva to tehnologijo prenesla in smo jo v Impolu s pridom uporabili na enakih novih ameriških strojih za valjanje aluminija.

Z Juretom Godcem sva ohranila stike tudi po upokojitvi. Ker ne živiva v istem mestu, so sedanji stiki občasni. Spomini na skupno službovanje in prehojeno pot pa so, kljub starosti, ostali živi.

Z lepimi pozdravi!«

g. Milan Zupančič, bivši sodelavec (Celje)

»Jure Godec se je v Aeru zaposlil sredi 70. let. Podjetje je v tistem času intenzivno vlagalo. Uvoz opreme je potekal prek celjske Kovinotehne, kjer je bil takrat zaposlen. Po končani postavitvi papirnice v Medvodah je sledila gradnja obrata samokopirnega papirja v Celju.

Ocenjeval sem, da bi ekipa za izvedbo omenjene naložbe uspešnejše in hitreje delovala, če bi imeli svojega človeka, ki obvlada zapletene posle pri uvozu opreme. Dogovor za prestop v Aero smo hitro opravili, Jure je postal član naše ekipe. Glede na predhodno sodelovanje ni bilo potrebe po uvajanju v delo in lahko rečem, da smo le nadaljevali že utečeno.

Dobavitelji strojne opreme so bili iz Švice, Avstrije in Nemčije, torej z nemškega govornega območja. Zaradi Juretovega odličnega znanja nemškega jezika – ne le »učbeniškega« – je čez čas sodelovanje s tujimi partnerji preseglo zgolj poslovne zadeve. Postal je prijateljsko, družabno in tudi športno.

Prav ti prijateljski odnosi so pripeljali do tega, da smo skupaj z dvema avstrijskima podjetjema organizirali tekmovanja v smučanju za zaposlene vseh treh, izmenično v Avstriji in Sloveniji. Poleg tekmovalnega naboja so bila še posebej zanimiva srečanja v Logarski dolini, ko se je po »hudem športnem troboju« nadaljevalo prijateljsko druženje.

Prijateljsko druženje s kolegi iz tujine je dobro vplivalo tudi na strokovne pogovore in dogovore, pravočasne dobave in nemoten potek vseh načrtovanih rokov. Pri športnem sodelovanju moram omeniti tudi priložnost, ko smo ob enem od strokovnih srečanj v Avstriji priredili plavalni troboj: kot bivši vaterpolist in plavalec je bil Jure zvezda dneva!

Da je bilo sodelovanje res tesno in prijateljsko, dokazuje dejstvo, da se po več kot 30 letih Jure še vedno srečuje z znanci in prijatelji iz tistega časa.

Po zaključku omenjenih naložb smo v Aeru nadaljevali z vlaganjem v novi obrat grafike, danes Cetis, in v širitev proizvodnje samolepilnih trakov v Šempetru. Ob novih nalogah in novih povezavah, poleg Avstrije tudi v Nemčiji, dela za Jureta ni zmanjkalo. Vse je odlično opravil.

V času sodelovanja Jugoslavije z neuvrščenimi državami je Aero načrtoval vlaganja na za nas zelo zanimive trge. Eden od projektov je bil proizvodnja akvarelnih barvic v Nigeriji. Takrat je imela Nigerija dvajset milijonov šoloobveznih otrok. Prek veleposlaništva v Lagosu, natančneje s pomočjo takratnega veleposlanika Jugoslavije dr. Mejaka, sicer mojega predhodnika na položaju direktorja Aera, smo navezali stike z lastnikom tovarne šolske krede. To je bila smiselna povezava za širitev proizvodnje šolskega programa. Proučitev možnosti za izvedbo projekta na kraju samem je prevzel Jure, ki mi je pozneje večkrat omenjal bivanje v tej veliki afriški državi kot posebej nepozabno doživetje.

Poleg službene me je ves čas spremljala tudi Juretova umetniška dejavnost. Sem reden obiskovalec njegovih razstav, v stanovanju pa imam kar nekaj njegovih akvarelov in portret, ki ga je ustvaril »mojster Jure«. Umetniško delovanje je tudi povezal s službenim. Na enem od dvodnevni

sestankov kolegija Aera je v prostem času naslikal karikature vseh udeležencev, torej celega takratnega vodstva podjetja. Z veseljem jih hranim doma.

Sodelovanje z Juretom Godcem mi je ostalo v izjemno lepem spominu, za vse skupne trenutke tako v službenem kot v prostem času sem mu iskreno hvaležen.«

g. Miroslav Gregorič, prijatelj (Slovenska Bistrica)

»Gospod Jure Godec – »poglavar« Godčeve familije, je bil – v onih lepih časih – moj dober prijatelj, sosed in kolega v podjetju Impol, kjer sva si oba služila kruh. Bil je tudi sostanovalec, saj sta obe družini stanovali v stanovanjskem bloku v Slovenski Bistrici. Z ženo Marijo sta imela dva sinova – dvojčka, ki sta bila nerazdružljiva prijatelja mojemu sinu, skupaj pa smo preživeli nebroj prijetnih doživljajev.

V Impolu sva bila sicer angažirana v različnih sektorjih, tako da bi o njegovem strokovnem delovanju – službi, ne mogel nič povedati, pač pa smo v prostem času doživeli kot družini mnogo prijetnega, zabavnega.

Znano je, da je bil Jure že tedaj zelo dober slikar – tudi krajinar in portretist. Mnogo teh umetnin krasi tudi naše prostore. Mimo tega je bil – in upam, da je še – zelo uspešen ribič vseh vrst ribičije. In ker sam tozadevno žal nimam posluha, sem bil vedno le njegov sodelavec in pomočnik. Tako smo v bistriških potokih in zajetjih uspešno ribarili – Jure je ribaril, sam pa sem imel a skrbi naše tri fantiče, ki so mnogokrat kakšno ušpičili. Tako smo, na primer, nekega dne v Poljčanah pri železniški postaji – tedaj je bilo tam majhno jezerce – ribarili. Jure je ribaril, konkurent pa mu je bil takratni komandir ljudske milice, ki je pridno namakal svojo vabo – mramorja. Jure je v kratkem času na suho potegnil šest kapitalnih klenov, toliko se je tedaj namreč smelo, konkurent pa je, v sveti jezi nad neulovom, vrgel v vodo svojega mramorja in odvihral.

Seveda so za ribarjenje potrebne vabe – na primer »modni« (upam, da se tej vabi tako reče) in Jure jih je nabral dokaj, hranil jih je v pločevinasti škatli na stranišču. Čez kakšen dan smo se namenili ribarit in Jure je škatlo odprl, a namesto modnov so iz škatle odrojile velike črne muhe, vse enake. Namesto ribolova sta tako Jure in Marija po stanovanju uprizorila veliki »muholov«.

Pogosto smo na Pohorju tudi gobarili. Tudi tu se je Jure izkazal za gobarja. To celo kar iz avta. Se je zgodilo, da je opazil najlepšega gobana na nabrežini kar med vožnjo in tako kompletiral našo berbo.

Že tiste čase je Jure izjemoma posedoval avto. Sicer staro, rabljeno Olimpijo, šlo je pa le. Tako sem na eni naših voženj kot sovoznik opazil, da nas je prehitelo avtomobilsko kolo. Le čigavo? Skoraj istočasno smo ugotovili, ko smo obstali ob cesti, da je kolo vendarle pripadalo naši Olimpiji.

Tudi na področju kulinarike Jure ni bil od muh – kot se reče. Svetoval nam je polžjo specialiteto. Seveda pa bi lahko uporabili le »zaslinjene« polže. Kar takih tedaj pač ni bilo, je Jure prinesel cel lonec nezaslinjenih – dokaj živahnih polžev. Dal jih je v hladilnik, da bi se zaslinili. A polži niso delili istega mnenja in tako smo namesto polžje gostije Gregoriči praskali polže po celotnem hladilniku.

Zato pa je bila uspešnejša gostija s potočnimi raki in žabjimi kraki. Nekega dne smo izlet ob ložniškem potoku izkoristili za žabji in rakov lov. Jure je iz potoka metal žabe na nabrežino, moja funkcija pa je bila – po »umoru« - žabam porezati krake in jih sleči s kože. Skupaj z raki nasitno sicer ni bilo. Okusili pa smo vendarle.

Še besedo, dve o morskih počitnicah. Pokojni oče Godec je v vasi Pomer pri Puli posedoval hišo, pa nas je Jure nagovoril, da smo skupaj z našimi sorodniki Lebarji zgradili vikend hišico. Pri tem

nam je pokojni oče Godec močno pomagal z vezami in nasveti. Tako smo tudi mi dopuste preživljali v Pomerju in ko si je Jure omislil gliser, so se tudi nam razširila morska obzorja.

Doma pa so Godci v Celju sezidali stanovanjsko hišo. Preselili so se iz Slovenske Bistrice in Jure je zapustil metalurški poklic in vse svoje znanje in izkušnje uporabil na komercialnem področju.

Seveda je Jure še naprej pridno gojil svoje »konjičke« - ribičijo in slikarstvo ter nas običajno ob obisku presenetil z lepo sliko. Le te nas vedno spominjajo na prijetne minule čase, ki smo jih skupaj preživeli.

Še dandanes, po 40 letih, nas Jure in Marija občasno obiščeta in upam, da bo to prijateljstvo trajalo še mnogo let.«

g. Boštjan Godec, sin (Ljubljana)

»Priznam, da mi je to kar izziv, tako na splošno v nekaj stavkih povedati o mojem očetu, ki je človek mnogih talentov, moder, razgledan in velik ljubitelj ter mojster slikarstva.

Morda nekaj utrinkov, ki mi pridejo tako na misel.

Očetu je bila družina vedno zelo pomembna. Veliko časa in energije pa je vedno namenil službi. Spomnim se, da je bil vedno zelo zaposlen in veliko z doma. Služba in njegova kariera sta ga zelo okupirala. Ko se ni ukvarjal s službo se je ukvarjal z gradnjo hiše.

Bil je hudomušen in se je velikokrat rad pošalil. Zelo redko je popil kakšen kozarček vina. Do alkohola je bil zelo kritičen, prav tako do cigaret.

Veliko je dal na zunanji izgled in mnenje ljudi. Zato so ga zelo motili dolgi lasi, ki sva si jih z bratom začela puščati nekje v tretjem, četrtem razredu osnovne šole in sva pri njih vztrajala skoraj do konca gimnazije. Skoraj pri vsakem nedeljskem kosilu je bila debata, da to pa res ni primerna frizura za fantovske glave. Vzgojne principe je uveljavljal preko moje mame. Imel je prave poglede na vzgojo, ni jih pa znal uveljaviti.

Najlepši čas zame je bil v Slovenski Bistrici do začetka osnovne šole, ko je oče imel še dosti časa za družino. Ko smo se leta 1969 preselili v Celje je imel zahtevno službo v zunanji trgovini v Kovinotehni in je zelo veliko potoval in bil z doma.

Veselje do risanja in slikanja je gojil odkar se spomnim. Posebno dober je bil v risbi, še posebej v karikaturi. Tudi naju dva z bratom je že od mladih nog spodbujal k risanju. Resneje pa se je s slikanjem začel ukvarjati nekje po letu 1980.

Spomnim se, da je vedno bil kritičen do slikarskega poklica in me k študiju slikarstva ni spodbujal, čeprav sem kazal talent in veselje do risanja in slikanja. Verjel je, da moraš za življenje zaslužiti denar na bolj primeren način, da je tehnični poklic prava stvar, umetnost pa žal samo za dušo. Vedno se mi je zdel tekmovalen, težko je prenesel, da je bil kdo boljši od njega. Nagrade v slikarstvu so mu veliko pomenile, čeprav tega ne bo priznal.

Zanj je značilno, da je pri manj pomembnih stvareh vedno previden, lahko bi rekli celo paničen, ko pa so problemi postali zelo resni, pa se je znal trezno odločiti.

Bil je dober plavalec, v mladosti tudi učitelj plavanja in naju je z bratom že zelo zgodaj navdušil za plavanje in prav tako spodbujal pri drugih športih. Kupil nama je prvo poskusno narejeno windsurf

desko v Sloveniji. Verjetno sva z bratom tako postala prva surfarja v Sloveniji. To je bilo nekje leta 1976. Ekstremno surfanje v močnem vetru in valovih me drži še danes.

Oče je bil tudi strasten podvodni ribič in me je za ta res lep in tudi ekstremno nevaren šport navdušil že zelo zgodaj. Veliko časa smo preživeli na morju ob vodi in v vodi.

Nikoli pa zares ni videl v mojo dušo in je vedno sodil stvari bolj po sebi, tako glede poklica, kot tudi glede mnogih drugih zadev.

Če bi rekel, da je slikanje njegov prvi hobi je verjetno ribolov drugi hobi, ne smem pa pozabiti tudi na njegovo posebno strast, ki je zgodovina. Kar koli ga vprašaš v povezavi z zgodovino, vedno pozna odgovor in o vsakem obdobju zna veliko povedati.

V povezavi s slikanjem mi je zelo ostal v spominu dogodek, ko me je nekje ob koncu gimnazije peljal slikat hišo mojega pra-pra deda v Slovenskih Konjicah. Spomnim se s kakšno strastjo mi je pripovedoval in me učil, kako se slika v akvarelni tehniki. Razložil mi je vse podrobnosti te zelo zahtevne tehnike slikanja in me spodbujal k ustvarjanju. Akvarelna tehnika očetu zelo leži, ker je hiter in spreten in s to tehniko in spretnostjo lahko ujameš trenutek življenja in oče ga je znal vedno ujeti. Ob učenju tehnike slikanja mi je na zanimiv način razložil celotno zgodbo o mojem pradedu in njegovih starših in prastarših, ki izhajajo iz teh krajev.

O očetu bi lahko povedal še veliko zanimivosti, predvsem pa sem vesel, da imam takšnega dobrega očeta in da je še vedno poln energije in vedrega duha. Pa tudi veselje do slikanja je prenesel na moje otroke, svoje vnuke.

Morda veliko pove o njemu govor, ki sem ga napisal in povedal za njegov 70. rojstni dan. Govor je malo nagajiv in stvari nekoliko karikira, je pa v njem zelo veliko resnice, zato ga prilagam. Prav tako pa tudi nekaj njegovih slik. Morda vam kakšna pride prav. PP predstavitev, ki sem jo pripravil za njegovih 80 let je narejena tudi na nekoliko humoren način, kjer sem želel poleg vseh njegovih talentov pokazati tudi kakšno njegovo manj poznano plat.

Lep pozdrav,
Boštjan«

ZAKLJUČEK

Ko sva se lotila raziskovalne naloge, sva bila malo prestrašena, saj sva si težko predstavljala, kako bova sestavila življenjski mozaik človeka, ki ga ne pozna. Tudi brskanje po spletu, kjer sva iskala že objavljene članke o njem, nama ni olajšalo dela, saj ni bilo veliko takšnega gradiva.

Ko pa sva ga prvič obiskala in nama je začel razkrivati svojo bogato življenjsko zgodbo, sva ugotovila, da bo najino delo zanimivo in ustvarjalno.

Gospod Jure Godec naju je popeljal skozi življenjsko zgodbo, ki jo je kalilo obdobje druge svetovne vojne, ko se je soočal z grozotami, ki so močno zaznamovale njegovo življenje. Predstavil nama je svoje službeno delovanje, pa zasluge za razcvet plavalnih uspehov v Celju, predvsem pa njegovo ljubiteljsko dejavnost – slikanje. Prav s svojimi slikarskimi stvaritvami je poskrbel, da je celjski slikar, ki je postal eden najboljših slovenskih amaterskih akvarelistov, postal prepoznaven v domovini in tudi v tujini, saj je večkrat razstavljal tudi izven naših meja. Za prepoznavnost je poskrbel tudi s svojo dobrodelnostjo, saj je številna svoja dela podaril bolnicam, podjetjem in drugim ustanovam v domovini in v tujini.

Ob koncu sva ugotovila, da so se najina predvidevanja skoraj v celoti uresničila:

- S svojimi slikami, predvsem s svojimi akvareli, je poskrbel za prepoznavnost Celja in Celjanov, saj je na številnih slikarskih kolonijah prejel prve nagrade in veliko svojih slik podaril v dobrodelne namene doma in v tujini.
- Med slovenskimi amaterskimi slikarji se je, kot eden najboljših amaterskih akvarelistov, uveljavil kot priznan slikar, kar dokazujejo tudi številne pozitivne kritike. Uveljavil pa se je tudi z lastno slikarsko tehniko, ki jo je poimenoval »Tretje oko«.
- Čeprav je med Celjani slabo poznan, je njegov obsežen slikarski opus za Celje in celjsko kulturno dejavnost velikega pomena. Zaradi tega sva mnenja, da je najina odločitev, da njegovo življenjsko zgodbo predstaviva v raziskovalni nalogi, pravilna. Svoj doprinos k njegovi prepoznavnosti pa bova dopolnila tako, da bova njegovo življenjsko zgodbo predstavila sošolcem. Celjski kulturni skupnosti pa bova predlagala, da njegovo življenje in delo predstavi tudi širši javnosti.

Vesela sva, da sva ga spoznala in da lahko njegovo bogato življenjsko pot deliva z drugimi ter tako poskrbiva za njegovo večjo prepoznavnost.



slika 107: V SLIKARJEVEM ATELJEJU
(februar 2018; fotografija je last raziskovalcev)

ZAHVALA

Ob koncu bi se rada zahvalila vsem, ki so nama pri najinem delu pomagali. Hvala vsem, ki so pobrskali po spominu in nama zaupali nekaj utrinkov s poti, ki so jo prehodili z g. Juretom Godcem. Z njihovo pomočjo je najina naloga postala popolnejša, življenjski mozaik g. Jureta Godca pa bolj bogat.

Iskrena hvala tudi vsem, ki ste naju pri najinem delu usmerjali in naju spodbujali ter nama pomagali pri oblikovanju najine naloge.

Predvsem pa bi se rada zahvalila g. Juretu Godcu, ki naju je popeljal skozi svojo bogato življenjsko zgodbo in nama odkril lepote likovnega ustvarjanja.

VIRI IN LITERATURA

- PISNI VIRI:** - Goršič E. (2000): 50 let plavalnega kluba Neptun; Celje; Plavalni klub Neptun
- Godec J. (2010): Likovna dela tretje oko, samozaložba
 - Godec J. (2008) Akvareli; samozaložba
 - Godec J. (1955 – 1974) Kronika (kronika dogajanj plavalnega društva – Juretova last)
 - Katalogi ob razstavah Jureta Godca: Radenci 1985
Celje 1991
Žalec 1994
Velenje 2000
Mežica 2003
Slovenska Bistrica 2004
Ljubljana 2010

- časopisni članki: - Ilustrirani Slovenec; tedenska priloga Slovenca; 4. 9. 1927
- Naš kraj; glasilo krajevne skupnosti Limbuš; december 2003
 - Novi tednik: 4. 3. 1993; 10. 3. 1994; 17. 3. 1994; 12. 11. 1998; 9. 11. 2000
 - Zapisnik Mestnega sveta Mestne občine Maribor, Komisija za imenovanje ulic: 02000SM; št. 00401-1/2007; 19. 4. 2007

internetni viri:

- 1) fotografija deda Srečka Potnika:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Sre%C4%8Dko_Potnik.jpg; 12. 1. 2018
- 2) koledar dedove tovarne sadnih sokov:
<https://www.dlib.si/details/URN:NBN:SI:IMG-JJ2NLC93/?query...pageSize...1928>; 15. 1. 2018
- 3) reklama dedove tovarne sadnih sokov:
<https://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-OOTVA49F/7696493e-9973.../PDF>; 15. 1. 2018
- 4) fotografija Knjaževca:
<http://www.tokenjazevac.org.rs/stari-knjazevac>; 4. 1. 2018
- 5) fotografija Alme M. Karlin in Thee Schreiber Gamelin:
https://sl.wikipedia.org/wiki/Alma_Maksimiljana_Karlin; 21. 1. 2018
- 6) fotografija aluminijastega obeliska – spomenik žrtvam NOB v Žužemberku:
<http://spomeniki.blogspot.si/2011/11/zuzemberk.html>; 7. 2. 2018
- 7) fotografija Metalke – ena prvih visečih aluminijastih fasad:
<http://ghs.si/nasi-projekti/metalka-dalmatinova-2-ljubljana/>; 7. 2. 2018
- 8) objava o odkritju dinozavrovih stopinj (Božidar Godec):
<https://www.dlib.si/stream/URN:NBN:SI:DOC-6ZWJZ0DF/62d5f050.../TEXT>; 1. 3. 2018
- 9) karikatura:
<https://sl.wikipedia.org/wiki/Karikatura>; 27. 2. 2018
- 10) slikanje z oljnimi barvami:
https://sl.wikipedia.org/wiki/Oljno_slikarstvo; 27. 2. 2018
- 11) akvarel:
<http://eucbeniki.sio.si/lum/3175/index4.html> ; 27. 2. 2018
- 12) akril:
<http://www.saji.si/trgovina/osnove-slikanja-z-akrilnimi-barvami.html>; 27. 2. 2018
- 13) fotografija z odprtja razstave Jureta in Maše Godec; Klinični center Ljubljana:
<http://www.kudkcmf.si/si/galerija-popup.php?kaz=&vsebina=1038&naci=foto&fotka=3207>; 27. 2. 2018

USTNI VIRI: g. Jure Godec (Celje)

ga. Marija Godec (Celje), soproga

g. Boštjan Godec (Ljubljana), sin

dr. Aleksander Doplihar (Kamnik), prijatelj

g. Aleksander Kokot (Domžale), študijski kolega in prijatelj

g. Jernej Kostajnšek (Ptuj), bivši sodelavec in prijatelj

g. Milan Zupančič (Celje), bivši sodelavec in prijatelj

g. Miroslav Gregorič (Slovenska Bistrica), bivši sodelavec in prijatelj

IZJAVA

Mentorica, Jana Draksler, v skladu z 2. in s 17. členom Pravilnika raziskovalne dejavnosti »Mladi za Celje« Mestne občine Celje, zagotavljam, da je v raziskovalni nalogi z naslovom Jure Godec – osebnost mojega kraja, katere avtorja sta Eva Založnik (7.a) in Grega Štor (8.a):

- besedilo v tiskani in elektronski obliki istovetno,
- pri raziskovanju uporabljeno gradivo navedeno v seznamu uporabljene literature,
- da je za objavo fotografij v nalogi pridobljeno avtorjevo (-ičino) dovoljenje in je hranjeno v šolskem arhivu;
- da sme Osrednja knjižnica Celje objaviti raziskovalno nalogo v polnem besedilu na spletnih portalih z navedbo, da je nastala v okviru projekta Mladi za Celje,
- da je raziskovalno nalogo dovoljeno uporabiti za izobraževalne in raziskovalne namene s povzemanjem misli, idej, konceptov oziroma besedil iz naloge ob upoštevanju avtorstva in korektnem citiranju,
- da smo seznanjeni z razpisnimi pogoji projekta Mladi za Celje.

Celje, 6. 3. 2018

Šola: OŠ Frana Kranjca Celje

Podpis mentorja(-ice)

Jana Draksler

Podpis odgovorne osebe

Danica Šalej

A portrait of an elderly man with a friendly expression, wearing a light-colored plaid shirt. The text is overlaid on the image.

JURE GODEC

osebnost mojega kraja

Avtorja:

Eva ZALOŽNIK

Grega ŠTOR

Mentorica:

Jana DRAKSLER

OŠ Frana Kranjca Celje

Mestna občina Celje, Mladi za Celje

marec 2018